

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 43 (335) — 28 octombrie 1961

În aceste zile la Moscova

Tovarăși Gheorghe Gheorghiu-Dez și Ion Gheorghe Maurer în mijlocul unui grup de delegați la Congres.

Minerii Donbassului iau cunoștință nespusă mândrie de istoricele documente prezentate la Congresul constatorilor comunismului.

Din loja ziariștilor cuprinzi într-o singură privire întreaga sală a Congreselor din minunatul palat înălțat în incinta Kremlinului. Mă uit la oamenii chemați să hotărască în problemele majore ale secolului nostru și-mi amintesc de cuvintele scriitorului Elizar Malțev: — Oricare din ei ar putea fi erou de roman. Aci la Congres simți dorința să vorbești cu fiecare în parte. Oamenii aceștia stăteau în floarea partidului comunist.

Intr-una din pauze unul dintre cei mai vechi comuniști, Serghei Aristov, împărtășea unui grup de tineri delegați impresiile sale despre Congres: „Noi stătem chemați să adoptăm la acest istoric Congres Programul construirii comunismului. Noul Program este o simfonie a vieții. Și în această simfonie răsună limpede acordurile solemne ale viitorului”.

Cei care îl înconjurau pe bătrânul comunist priveau cu respect pe omul a cărui viață se confundă cu istoria partidului comunistilor. În 1905 a luptat pe baricadele de la Krasnaia Presnia, în 1917 i-a izgonit pe țușcheri, apoi a luptat pentru Puterea Sovietelor, pentru victoria vieții noi pe întregul continent sovietic.

La secretariatul Congresului sosesc zilnic sute și sute de telegrame în care oamenii sovietici raportează succesele obținute, angajamentele luate pentru viitor. Și, mergând pe urmele telegramelor, să ne oprim în câteva locuri ale Moscovei.

Raionul Moskvorețki, raion cu vechi tradiții revoluționare. Intr-una din zile, muncitorii din acest raion s-au adunat pentru a examina felul în care și-au îndeplinit angajamentele în cinstea Congresului P.C.U.S. Și rezoluția lor a fost foarte simplă, cuprinde doar două fraze:

Prima: planul anual va fi îndeplinit la 20 decembrie; peste plan se vor da produse în valoare de 29 milioane de ruble.

A doua: pînă la sfârșitul anului se vor realiza următoarele economii peste plan: 4 milioane kWh energie electrică, și un milion de ruble ca urmare a noilor propuneri de raționalizări.

La uzina „Vladimir Ilici” a luat ființă zilele acestea un nou birou. Un birou oarecum ieșit din comun, pe care muncitorii și inginerii au hotărât să-l permanentizeze. Este vorba de biroul obștesc al rezervelor. În timpul lor liber muncitorii (dintre care mulți învață la politehnică) și inginerii (printre care stăteau mulți aspiranți) merg în secții, cercetează, studiază, îmbunătățesc tehnologia, găsesc noi rezerve de producție.

La trustul „Glavmosstroi” am văzut fotografia unui panou pe care scrie: „Glavmosstroi”-Moscova, construcție a patru blocuri de 10.020 metri pătrați și a unei școli pentru 880 de elevi.

Panoul acesta se află la mii de kilometri de capitala sovietică, în orașul Tselinograd. Sute de constructori din capitala sovietică au plecat în acest centru al pământurilor desțelenite pentru a ajuta la ridicarea locuințelor, școlilor, grădinițelor și caselor de cultură. Nimeni nu i-a obligat să părăsească Moscova, să trăiască un an sau doi în căminele pentru burlaci, să renunțe la unele avantaje ale capitalei. Au plecat pentru că așa le-a cerut conștiința lor de constructori ai comunismului.

Sînt doar câteva din faptele zilelor acestora. Manifestări ale conștiinței comuniste.

Corespondență telefonică
de Alexandru STARK

Intr-una din pauzele Congresului. De la stînga la dreapta: Ajoy Gosh, conducătorul delegației P. C. din India, Tim Buck, conducătorul delegației P. C. din Canada și Kondratieva, brigadieră fruntașă la un sovhoz din regiunea Gorki, delegată la Congres.

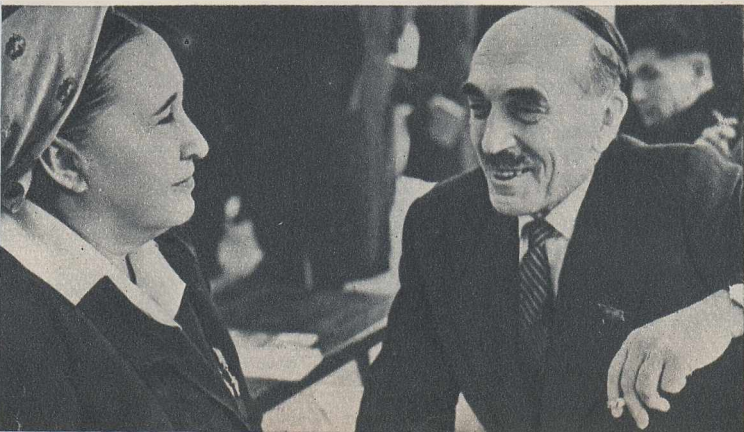
Rita Diaz, reprezentantă a Cubei luptătoare, invitată la Congres, stînd de vorbă două delegații.

doi eroi ai Uniunii Sovietice, vrednici fii ai marii patrii socialiste, delegați la Congres: pilotul cosmonaut Gherman Titov și vestitul miner Nikolai Mamai.

Academicianul Nikolai Semionov, laureat al Premiului Nobel, și renumita colhoznică fruntașă Evghenia Doliniuk, de două ori Eroii ai Muncii Socialiste, în timpul unei pauze a Congresului.

Moscova 1961.

„NOI VOM TRĂI ÎN COMUNISM!” LUCRUL E TOT ATÎT DE SIGUR CA FAPTUL CĂ MÎINE VA RĂSĂRI SOARELE...

Mîine COMUNISM!

Pentru astăzi propunem cititorilor o pasionantă călătorie în viitor: râuri care curg de la ocean spre interiorul continentului, mineri care lucrează în halate albe, oameni care după ce iau masa la restaurantul întreprinderii se ridică și pleacă fără să plătească, uzine în care afișe mari cheamă pe muncitori: „Tovarăși, nu atingeți cu mîna piesele pe care le lucrați!”

Ei încă nu pot citi, dar în Programul P.C.U.S. e scris: Asigurarea unei copilării fericite pentru fiecare copil este una din cele mai importante și nobile sarcini ale construirii societății comuniste.

Dar înainte de a ne pune aripile celui de-al treilea Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice să ne întoarcem o clipă înapoi la neuitatul an 1919. Pe atunci Congresul al VIII-lea al comunistilor ruși dezbătea la Moscova al doilea Program al partidului. Lenin, cunoscut pentru imaginația sa înflăcărată, a fost cel dintâi care i-a potolit pe cei ce încercau să dea încă de pe atunci o caracterizare amănunțită a comunismului: „...Aici...n-ai să descoperi nimic altceva decât că atunci va fi înfăptuit principiul: de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi”. Lenin știa că există o vreme potrivită pentru toate: pentru sacrificii și pentru vise, pentru scoaterea Rusiei din întuneric și pentru trasarea drumului luminos de urmat în viitor, pentru lichidarea în Rusia a ruinelor și pentru clădirea orânduirii comuniste. Lenin știa că nimeni altul că sarcina generației ce ieșise învingătoare din Marea Revoluție Socialistă din Octombrie era punerea temelilor. Înălțarea zidurilor și finisarea edificiului rămânau în sarcina generațiilor următoare. Primul gând al comunistilor ce dezbăt acum, la Congresul al XXII-lea, noul Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice se îndreaptă cu emoție și recunoștință către

Lenin; acestui om, cel mai „practic” dintre visători, i se datorește faptul că Programul de azi proclamă solemn: **actuala generație de oameni sovietici va trăi în comunism!**

„S-a întâmplat mâine”

În urmă cu ani a fost turnat la Hollywood un film care a părut multora oarecum excentric. Un ziarist căpătase de la zei puterea de a prevedea evenimentele, în așa fel încât el era în stare să publice în fiecare zi, în ziarul său, reportaje senzaționale despre lucruri „care se vor întâmpla mâine”. Fără recuzita de carton a studiourilor cinematografice și fără nevoia de a invoca în nici un fel supranaturalul, oamenii sovietici furnizează astăzi tuturor ziarștilor din lume subiectul unor senzaționale reportaje despre ceea ce se va întâmpla mâine, reportaje care mai au și avantajul că sînt adevărate. Ziarștii n-au decât să citească Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care a fost tradus în mai toate limbile pămîntului...

E drept, unii, obișnuiți să oglindească mai mult ziua de ieri decât cea de mâine, simt goluri în stomac: „Te cuprinde amețeala cînd citești acest program” — scrie ziarul francez „Le Monde”. „Locuințe, transporturi,

medicamente gratuite, zi de lucru de șase ore pe scurt belșugul asigurat în următorii 20 ani”. Unde e vremea cînd „marea presă” Occident își asigura cititorii că „sfiră aventurii bolșevice e o chestie de săpîi: dacă nu chiar de zile”? Să lăsăm însă riciunile de ieri și să ne ocupăm de adevăratele de mâine...

Proza americană și poezia sovietică

De pe acum par ridicole cuvintele cututului comentator american Walter L. Mann: „A susține că Rusia a reperat succes acolo unde America a suferit un eșec este ca și cum l-ai considera pe băieț care știe să facă o împărțire drept un matematician mai bun decît savantul care întîmpină greutăți în cine știe ce operă de calcul integral”. Numai că greutățile de calcul ale savantului american sînt atît mari încît multe din rachetele lui se prășesc în mare, în timp ce „băiețușul sovietic plimbă de 17 ori în 25 de ore o navă cosmică în jurul Pămîntului, după care îl aduce înapoi, viu și nevătămat, pe omul care află înăuntru.

Unora le vine desigur greu să se împerecheze cu gîndul că băiețușul a crescut. Ei se gîndesc și azi că în 1921 producția de oțel în S.U.A. era de 120 (o sută douăzeci!) milioane de tone ori mai mare ca a Rusiei. Dar ar fi bine să citească acești oameni să citească ce „s-a întîmplat mâine”: în jurul anului 1980, conform planului trasat în Programul P.C.U.S., Uniunea Sovietică va produce anual 250.000 milioane de tone oțel (adică de aproximativ patru ori mai mult ca în 1960), lăsînd cu mult în urmă producția americană în acest domeniu. Înălțimea de fum se înalță spre cerul Siberiei unde se creează a treia bază siderurgică a țării. Pînă în 1980, U.R.S.S. va dispune de 5 baze metalurgice de importanță mondială.

Dar cît oțel vor produce S.U.A. în anul 1980? Nimic nu e mai greu de prevăzut decît ceea ce va fi mâine în țările capitaliste. Totuși, pe baza faptelor de azi, concluzii se pot trage. Iar faptele iată pentru a-și spori producția de oțel de la 65 milioane tone, Uniunii Sovietice i-a fost necesari 10 ani (1951-1960). Pentru a egala aceeași spor de producție, Statele Unite ale Americii au avut nevoie nu de 10, ci de 30 de ani (1912-1941)!

Omul cadențelor sovietice, Maiakovski, scrie încă acum trei decenii: „America cea de pe picior, o vom ajunge și o vom întrece!” Poetul sovietic vedea ziua de mâine acolo de ziaristul american n-o vedea decât pe a de ieri...

Conform prevederilor noului Program al C.U.S. producția industrială a U.R.S.S. spori în următorii 20 de ani de cel puțin ori. Asta înseamnă că în 1980 oame- sovietici vor da o producție indus- ală de 3,5 ori mai mare decât dau astăzi tele Unite. Vor reuși americanii să-și mă- uscă la rîndu-le, în 20 de ani, producția industrială în asemenea măsură pentru a tea ține ritmul cu Uniunea Sovietică?

Îndată după publicarea proiectului de Pro- um al P.C.U.S. un ziar occidental a scris un ton de vădită văicăreală: „La noi ni- ni nu știe ce va fi, fie chiar și peste 2-3 i!” Asta în timp ce oamenii sovietici în- iu în Program data exactă la care vor în- ce cea mai puternică țară capitalistă — atele Unite. Această dată este atât de a- opiată de noi — 10 ani! — încât unii sînt drept cuvînt cuprinși de amețeală. Lucru de-a-ntregul de înțeles, dacă ne gîndim încă de pe acum există destule elemente ce arată că Uniunea Sovietică lichidează pîd rămînerea în urmă față de S.U.A. Acum unele domenii lucrurile au și ajuns pînă olo încît diferite birouri de studii din S.U.A. ată soluții la problema: cum să fie li- idată rămînerea în urmă a S.U.A. față de R.S.S. Nu e vorba numai de domeniul cos- c, pe care unii îl pot considera „extrate- tru”, nelegat deocamdată direct de nive- de viață al oamenilor de pe pămînt. Dar cã e adevărat că oamenii trăiesc înainte toate cu pline, iată că socialismul dove- ște de pe acum că poate asigura mai mul- pline decât capitalismul. Uniunea Sovietică și lăsat în urmă Statele Unite în ce pri- ște producția de minereu de fier și de cărne, locomotive diesel și electrice, chereștea țesături de lînă, zahăr, unt, pește și încă alte altele... Aceasta nu e însă totul.

Într-o navă aeriană, la 10.000 m înălțime: „Patria vede, patria aude”. Cîntecul l-a îngînat și garin, în Cosmos...! Cu atît mai bine. Cîntecul trebuie să-l știe toți. Căci vehiculul comunismului va fi racheta cosmică.

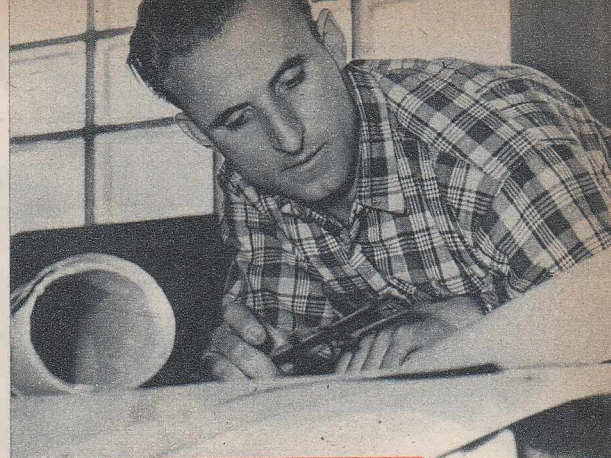
Se știe că în Statele Unite sporul — mult, puțin, cît e — se repartizează astfel încît de el beneficiază în primul rînd o sută sau poate două sute de familii. Ce urmează să se întîmple cu sporul (belșugul-mîine) de produse pe care îl va furniza industria și agricultura sovietică?

Petrov va întineri cu 20 de ani; Smith va îmbătrîni cu tot atîta...

Să presupunem că muncitorul Petrov sau Ivanov (și în Uniunea Sovietică sînt milioane de Ivanovi și Petrovi) își va începe munca dimineața, la ora 6. La ora 12 (cam la vremea cînd într-o uzină americană muncitorul Smith își va întrerupe lucrul pentru a mânca info- metat un sandviș), Petrov se va îmbrăca și va ieși fluierînd vesel pe poarta uzinei. Ziua de muncă s-a terminat. Petrov se îndreaptă spre cantină...

Poate că sandvișul pe care americanul Smith l-a cumpărat cu cîțiva cenți îi va ține loc și de prînz. Smith mai are acasă cîteva guri de hrănit.

Îndreptîndu-se în același timp spre cantină, Petrov se gîndește la masa preparată de bucătarul uzinei: bune bucate. Și nu trebuie să plătești nici o copeică pentru ele. Ajunge să te așezi la masă și să mînci cu poftă. În fabrica lui Petrov, ca în numeroase alte fabrici și colhozuri din Uniunea Sovietică, a început servirea de prînzuri gratuite. Cîte mii de ani au visat oamenii la o asemenea vreme. Petrov e mîndru că a ajuns să trăiască vremea comunistă în care omul începe să fie degajat treptat de grijile zilnice. Iată de pildă copiii. Smith are doi și cheltuiește cu ei aproape tot ce cîștigă. Și copiii lui Petrov, Vania și Lena, sînt la școală: cărți și rechizite gratuite. Taxe nici un fel. A fost de ajuns o simplă cerere și copiii au fost primiți la internat, unde statul le pune la îndemînă tot ce au nevoie pentru a crește voioși și sănătoși — de la prînzul, la care nu lipsește prăjitura, pînă la peria de dinți... Smith mai continuă

Evgheni Kriukov, muncitor la uzina de piese de schimb pentru tractoare din Orlov, a fost ales delegat la cel de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S. Peste 20 de ani el va povesti pionierilor: „În octombrie 1961 am luat parte la Congresul constructorilor comunismului. Despre ce am discutat atunci? Despre ziua de azi, despre voi...”

să lucreze ceva ore suplimentare (iar s-au scumpit luna aceasta chiria, tichetele de metro, taxele la electricitate). Petrov s-a suit în autobuz și, bufundat în citirea ziarului, caută în fundul buzunarului o monedă. Dar ce-i asta? Nu e nici un taxator. Petrov zîmbește: a uitat că de curînd s-au desființat taxele la transportul cu metroul, tramvaiul, autobuzul. Asta s-a întîmplat o dată cu introducerea folosirii gratuite a locuințelor, serviciilor comunale, transportului comunal etc.

Da, asta înseamnă să trăiești în comunism. Petrov citește poate un pasionant reportaj despre uzina de automobile complet automatizată. El lasă din cînd în cînd ziarul și se gîndește o clipă înapoi la anul 1961. Erau încă pe atunci în Occident mulți sceptici cărora nu le venea să creadă că toate acestea sînt posibile, deși în multe privințe temeliile erau puse...

Octombrie 1961. Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. își desfășoară lucrările. Întreaga țară sovietică e cuprinsă de un nemaiîntîlnit avînt în muncă. Însuflețiți de istoricul Program al P.C.U.S., zeci de milioane de constructori ai comunismului săvîrșesc adevărate fapte de eroism. Iată, lângă Sta- lingrad a fost dată în folosință, cu mult înainte de termen, cea mai mare hidrocentrală de pe glob — 2.563.000 kW. Bătrîna maică Volga întinereste de bucurie că poate da fiilor atîta lumină și putere. Dar ei îi sînt rezervate mereu alte bucurii.

Mîine, ea va primi apele Peciorei și Vîcegdei care azi încă se irosesc, vîrsîndu-se în Oceanul Înghețat de Nord. Cursul acestor ape va fi pur și simplu întors de către inginerii și muncitorii sovietici. Ele vor îmbogăți Volga și o vor face capabilă să pună în funcțiune noi hidrocentrale. Va spori numărul uzinelor care vor da electricitate — acea electricitate care este, după cunoscuta formulă a lui Lenin, una dintre componentele comunismului. 2.700-3.000 miliarde de kWh. pentru omul sovietic din 1980, pentru nevoie lui. Cine a mai dat vreodată oamenilor atîta forță, atîta lumină?

Lenin vedea comunismul în sinteza dintre puterea științei electrice și puterea științei revoluționare din capetele oamenilor. Și, ca de obicei, nu s-a înșelat. Oamenii sovietici s-au născut în focul Marii Revoluții din Octombrie, s-au călit în timpul cîinelelor, au suportat cu nespuse bărbăție anii de război, s-au ridicat mai sus decît oricine în înălțimile Cosmosului și explorează înaintea tuturor înălțimile comunismului.

Oamenii au dat Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. numele epocii lor — *Congresul constructorilor comunismului*.

Aceasta înseamnă că ziua de mîine aparține acelor idei pe care comuniștii, întregul popor sovietic, le-au înscris în Programul lor: Pace, Muncă, Libertate, Egalitate și Fericire.

Comunismul este ziua de mîine a întregii omeniri!

Rada ȚULESCU

Strungarul Alexandru Chiru

pionierii viitorului

1953. Uzinele 1 Mai-Ploiești. Adunați în jurul unui strung, muncitorii urmăresc atenți un om de statură mijlocie care manipulează mașina. Încordarea interioară a omului reflectată în ochi, mișcarea precisă, ritmică și febrilă a mâinilor, rotirea meteorică a piesei de metal se transmit ca o vibrație pe fețele lor.

Un strungar sovietic, maestru al tăierilor rapide, împărtășește experiența sa colegilor români.

Mai târziu, la clubul uzinei, comunistul V. Seminski răspundea la întrebări. Fiecare voia să afle „de la sursă” cheia cu ajutorul căreia cunoscutul strungar revoluționase tehnica strunjirii metalelor.

Deși se făcuse târziu, oamenii nu conteneau cu întrebările. Unul singur, dintre cei mai buni strungari ai uzinei, tăcuse tot timpul. Încă din hală, când Seminski se apropiase de strung și cuțitele începuseră să muște frenetic metalul, în mintea lui încolțise o întrebare căreia îi căuta răspuns.

De cîtva timp el urmărea cu interes deosebit realizările primilor pionieri ai tăierilor rapide din țară. Participase nu o dată la demonstrațiile lor, cu dorința de a cunoaște și a urma exemplul celor despre care presa avea multe cuvinte de laudă. Și totuși... Întîlnirea cu acest om îl impresionase puternic. Simțea însă, mai mult decît gîndea, că ceea ce văzuse la Seminski reprezenta ceva mai mult față de tot ce-i atrăsese atenția la ceilalți. Și întrebarea căreia încă nu-i da răspuns era tocmai aceea de a ști ce-i deosebite.

Discuția se terminase. Muncitorii uzinei se despărțeau cu greu din tovărășia unui om care în puținul timp petrecut împreună adusese aici, la depărtare de mii de kilometri, chipul luminos al omului sovietic, prieten și frate.

În acel moment, Chiru se apropie de Seminski, temîndu-se ca acesta să nu plece înainte ca el să fi izbutit a-i împărtăși ceea ce îl frămînta.

— Vă rog să mă considerați ca pe unul dintre elevii dumneavoastră care dorește să vă urmeze exemplul. Sfătuiți-mă cum și cu ce să încep?

Pe fața lui Seminski licări un zîmbet de simpatie și înțelegere. La rîndul său îl întrebă pe Chiru dacă urmărise demonstrația. Apoi discuția continuă firesc ca între două cunoștințe vechi.

— Cînd înveți pe alții — spunea Seminski — pentru cei ce învață, totul este nou. Dar și pentru tine cunoștințele transmise devin vechi dacă nu continui să cauți mereu, să experimentezi, să crezi. A crea cu adevărat înseamnă să folosești comoara științei și experiența dobîndită de oameni pentru noi descoperiri proprii, ca să îmbogățești acest tezaur; înseamnă că este obligatorie experimentarea curajoasă și verificarea în practică a celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii. Dar asta încă nu este totul. Căutarea și lupta pentru perfecționare nu înseamnă de loc să te izolezi păstrînd numai pentru tine „secretul”. Dimpotrivă, presupune consultarea permanentă, cu încredere, fără sfială, a colectivului, atragerea lui la găsirea soluțiilor pe care le cauți.

În poarta uzinei s-au despărțit ca doi vechi prieteni. Urmărind mașina ce se depărta, în ochii lui Chiru licărea o lumină ce reflecta bucurie și o adîncă recunoștință. Găsise, în sfîrșit, răspunsul la întrebarea care-l chinase. Știa cum și cu ce trebuie să înceapă.

În noaptea aceea Chiru nu dormi. În viața lui se petrecuse ceva deosebit de important: discuția avută cu Seminski îi întărise încrederea în forțele sale proprii, iar exemplul dat de Seminski îl mobilizase.

De atunci au trecut ani de zile...

★

5 octombrie 1961. În ziarul „Pravda” un articol: „Comunistul este un inovator”.

Semnează un strungar al uzinei „Excavatoru roșu”, din Kiev, V. Seminski.

★

Da, tovarășe Seminski! Ești același om de care s-a despărțit în urmă cu opt ani, cîtăta învățături prețioase, Chiru Alexandru care nu te-a uitat.

În articol subliniezi cu și mai multă tărie ca și atunci, rolul membrilor de partid chemați să slujească drept exemplu de atitudine comunistă în muncă, de propagatori a tot ce est înaintat, atribuindu-le titlul mîndru de „pionieri ai viitorului”.

Întregul articol reflectă avîntul în muncă care muncitorii sovietici au întîmpinat ce de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., congres al construirii societății comuniste.

Lectura articolului dumneavoastră ni l-evocat pe Chiru Alexandru, omul pe care l-ați cunoscut în urmă cu ani.

A vorbi despre munca și viața lui ar cere mult timp și spațiu.

O relatare foarte sumară privind viața lui din ultimii ani ar fi totuși în măsură să v bucure. În drumul străbătut de Chiru, pild dumneavoastră a avut un rol însemnat.

Cînd vorbește despre sine, numele dumneavoastră este prezent deseori.

De mai mulți ani Chiru lucrează la uzin din Colibași, unitate de a cărei producție este legat bunul mers al unor uzine importante de mașini și tractoare din patria noastră.

L-am văzut în muncă, activitate obștească în viața de familie. Numele și faptele lui a trecut de mult hotarul uzinei în care lucrează. Chiru se află în primele rînduri ale constructorilor socialismului. Este iubit și stimat de muncitorii uzinei, de toți cei ce-l cunosc.

De numai cîtiva ani, brigada „11 Iunie” — așa se numește brigada condusă de Chiru — a făcut numeroase propuneri de inovații de aplicarea cărora s-au realizat economii de 338.865 lei.

Toți cei 44 de tineri, cîți numără brigada sînt încadrați în învățămîntul de stat, elementar și mediu. Trei din aceștia au pășit pragul Institutului politehnic.

Brigada se bucură de aprecierea unanimă a muncitorilor din uzină, fiind considerată drept cuvînt o adevărată școală de muncă avîntată, socialistă. A fi primit, a lucra în această brigadă este o chestiune de onoare pentru fiecare tînar.

Sub îndrumarea atentă a comunistului Chiru în brigadă cresc nu numai muncitori de înaltă calificare și inovatori curajoși, ci și oameni o înaltă ținută morală, dotați cu simțul răspunderii în muncă, în societate și în viața lor familie. Oameni care cunosc scopul căruia închină munca și energia lor, devotați cauză marelă a desăvîrșirii construcției socialiste patrii noastre.

După cum se poate vedea, elevul dumneavoastră a transpus în viață ideea potrivit căreia pentru a crea cu adevărat înseamnă să folosești comoara științei și experienței dobîndite de oameni pentru noi descoperiri proprii, care îmbogățească și să lărgească acest tezaur.

Pentru munca sa neobosită, pentru că în tot ce face se situează pe poziții înaintate, strungarul comunist Chiru Alexandru a participat ca delegat la cel de-al III-lea Congres al partidului nostru, iar poporul i-a acordat încredere alegîndu-l pentru a treia oară deputat în Mar Adunare Națională.

Iată cîteva fapte de semnificație deosebite care caracterizează viața muncitorului comunist pe care l-ați cunoscut în urmă cu opt ani, cînd ne-ați vizitat țara.

★

Peste întinderea de mai bine de 1.000 km desparte Kievul de Colibași, doi oameni, doi comuniști își strîng cu căldură mîinile în semn de adîncă prietenie. Energia și capacitatea creatoare slujește scopului comun, marelui viitorului comunist.

Doi tovarăși, doi prieteni, adevărați pionieri ai viitorului.

Pavel CONSTANTINES

GÎNDURI DESPRE PRIETENII MEI SOVIETICI

de Boris CARAGEA
maestru emerit al
artei din R.P.R.

Am stat și m-am gândit îndelung, înainte de a scrie aceste modeste rânduri închinată prieteniei sovieto-sovietice: despre care din prietenii mei moscoviți sau leningrădeni să povestesc, care din momentele celor trei călătorii făcute în U.R.S.S. — așa putea evoca, ce-ar trebui să aleg din bogăția minților ca să nu regret că n-am avut răgazul spațiului să le spun și pe celelalte?

Pleci în Uniunea Sovietică avid de cunoaștere, întorcî nesătul de ce-ai văzut și dornic să revii, să revezi. Trebuie să-ți adaugi pagini noi în cartea de adrese: ai căpătat prieteni noi, apropiați. L-am cunoscut, acasă la el, pe Manizer, vene-

rabilul sculptor sovietic. În atelierul lui te înconjurau din toate părțile oameni, oamenii vii pe care sculptorul ti însufleșise din lut și piatră. Sculpturile lui Manizer au mișcarea avîntată, dinamismul specific constructorului comunismului. Eram doar noi doi în atelier; aveam impresia că la discuția noastră despre viață și artă iau parte toți acei muncitori și colhoznici, toți acei oameni sovietici pe care artistul ti reflectase în lucrările lui.

Am fost în atelierul lui Vucetici, minunatul lui atelier amintind un templu grec, în care artistul își înalță statuile în admirabile condiții

de lucru. Cu Tomski am zăbovit patru ore în șir, ca să aflu abia mai târziu că sculptorul era după două zile și două nopți de neîntreruptă creație. Am închinat un pahar de votcă în cinstea prieteniei care leagă popoarele noastre, artei realiste-socialiste pe care o slujim cu toții.

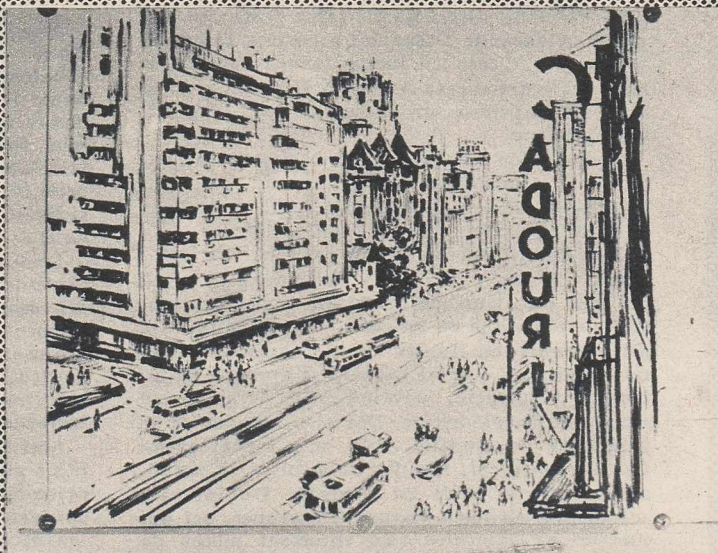
Manizer lucra atunci la statuia lui Lenin, un Lenin foarte simplu, cald, uman și totuși plin de măreție. În atelierul lui Tomski, ca și în cel al lui Vucetici, am întâlnit de asemenea multe schițe după care sculptorii și-au realizat cunoscutele lor lucrări închinată lui Lenin. Eram pe atunci într-o perioadă de febrilă documentare: vizitasem

1 Iuri Bosko: „Dimineața Bucureștiului”.

2 Trei artiști sovietici care ne-au vizitat țara: Grigori Iastrebenețki, Iuri Bosko și Anatoli Iablokov (de la stînga la dreapta).

3 Grigori Iastrebenețki: „Portretul unui prieten din România”.

4 Anatoli Iablokov: „Brașov”.

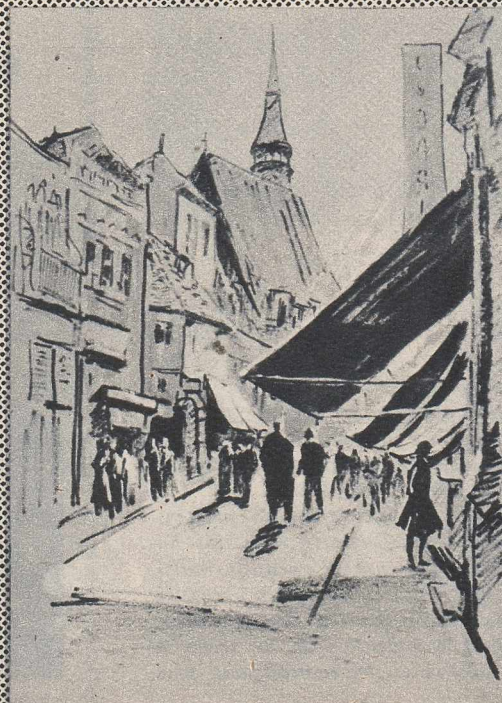
1

3

2

4

muzele, văzusem filmele cu Lenin, manuscrisele lui, îi ascultasem vocea imprimată pe discuri și iată aveam prilejul să cunosc îndeaproape și lucrările prin care colegii mei sovietici evocaseră figura marelui Lenin. Mi-au fost de un neprețuit ajutor.

Apoi, la Leningrad, l-am cunoscut pe Grigori Iastrebenețki. E un tânăr sculptor talentat care a dat pînă acum câteva lucrări interesante. Și iată că săptămînile trecute l-am revăzut pe Grișa, aici la noi, în București. Venise să ne cunoască țara împreună cu alți doi artiști sovietici, pictorii Anatoli Iablokov din Kostroma și Iuri Bosko din Stalingrad. Primul e un peisagist sensibil, al doilea un pictor monumentalist plin

maestrii mei dragi.

Iuri Bosko: „Fiera-
rul colectivei”.

de vigoare. Le plăcuse mult ceea ce văzuseră pe la noi și mapele lor s-au umplut de schițele și picturile pe care le-au făcut în timpul călătoriilor întreprinse prin țară. Cîteva din lucrările lor le puteți vedea și în paginile de față. E evident în acestea nu numai talentul lor, dar și prietenia, căldura, interesul cu care au urmărit realitățile patriei noastre socialiste.

Am vorbit numai despre cîțiva din prietenii mei sovietici; să mă ierte ceilalți, cum sînt Kibalnikov și Dubinovski, să mă ierte ceilalți, mulți, despre care nu am amintit în aceste rânduri: sînt oameni sovietici, constructorii comunismului, cei care te primesc întotdeauna la ei acasă cu plînea și sarea prieteniei, cu îmbrățișarea prietenului adevărat.

Cu exact zece ani în urmă, într-un octombrie ca și acesta, am pășit pentru prima oară pe pămîntul sovietic. Se sărbătorea, la noi acasă, marea prietenie; după primii pași în Leningrad, prietenia oamenilor sovietici m-a învăluit de pretutindeni. Intrasem atunci în noua mea familie, alcătuită din profesorii și colegii de la școala de coregrafie „A. I. Vaganova”. Au început anii studenției mele în orașul de pe Neva, anii în orașul unora dintre cele mai frumoase amintiri! În acești ani am înțeles ce înseamnă să fii artist și am învățat să fiu artist. Virtuozitatea în sine n-avea preț în școală; trebuia să simți, să gîndești, să-ți dăruiești munca oamenilor și numai atunci virtuozitatea devenea artă.

Un nume: Aleksandr Ivanovici Pușkin. El a fost profesorul nostru. Din primele zile s-a apropiat de noi ca un părinte și chiar și astăzi, deși ne despart sute de kilometri, el veghează asupra dezvoltării noastre artistice. În fiecare an avea noi surprize pentru mine, noi roluri de studiat, și de fiecare dată mă ajuta să înving noile greutăți. Am primit, acum cîteva zile, o scrisoare de la Aleksandr Ivanovici: se interesa de noul rol pe care îl pregătesc — cel al lui Romeo — și îmi adăuga la urmă anumite sfaturi. Voi ține seama de ele: sînt prețioase. De altfel, Aleksandr Ivanovici e perfect informat asupra a tot ceea ce lucrez, asupra turneelor mele și fiecare succes îl bucură de parcă ar fi al lui. Și de fapt este un succes al lui, al școlii leningrădene.

Îmi aduc cu emoție aminte de seara cînd eu, un tânăr student în penultimul an, am fost distribuit într-un spectacol de gală și trebuia să o am de parteneră pe artista poporului Alla Șelest. Gîndiți-vă: să dansez pe scena vestitului teatru „Kirov”, împreună cu marea balerină pe care publicul leningrădean o divinizează, să împart cabina cu artistul pe care-l admiram atît de mult, cu Konstantin Sergheev. Stăteam retras într-un colț al cabinei și aproape că-mi țineam respirația, nevrînd să-l deranjez cu nimic pe marele artist. Dar el a început să se intereseze de studiile mele, m-a ajutat să-mi fac machiajul și, înainte de a intra în scenă, atît el cît și soția sa, Natalia Dudinskaia, mi-au dat ultimele sfaturi. De atunci, cei doi maestri ai baletului s-au interesat mereu de progresele mele și întotdeauna, după ce dansam ceva nou, cei mai severi critici îmi erau profesorul Pușkin, Dudinskaia și Sergheev.

O amintire din anii studiilor: Gelu Barbu (dreapta) împreună cu colegii săi sovietici Gherman Ianson, Natașa Alexandrova și Nina Timofeeva

Alla Osipenko, Ina Zubkovskaia, Slava Kuznețov, Ninel Petrova, Boris Bregvadze, Nina Timofeeva, Gherman Ianson, Helmi Puur sînt nume de prieteni dragi, nume de artiști care au dus faima baletului sovietic pe toate continentele. Ne-am revăzut în timpul turneului la București, iar în toamna anului trecut, cînd am avut prilejul turneului Teatrului nostru de Operă și Balet în Uniunea Sovietică, i-am întîlnit din nou.

Locuiam la hotelul „Leningradskaja” la etajul al 19-lea și mă odihneam pentru spectacolul din seara aceea, cînd cineva a bătut la ușă camerei mele. Era el, Aleksandr Ivanovici profesorul și prietenul meu. Venise la Moscova pentru a-și vedea elevul care dansa acum cînd reprezentant al baletului românesc. A fost într-adevăr o seară de neuitat.

Sînt zece ani, un deceniu întreg, de cînd am pășit pe pămîntul sovietic. Un deceniu în care prietenia care leagă poporul nostru de popoarele sovietice a devenit tot mai adîncă, tot mai trainică.

GELU BARBU

prim balerin al Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

DISC

SIMFONIA NR. 2 a compozitorului sovietic Aram Hacıaturian, a cărui creație se bucură de o largă răspîndire în țara noastră, a fost înregistrată și imprimată în Uniunea Sovietică pe un disc microsilon, în interpretarea dirijorului român George Georgescu, care la pupitrul Orchestrei Filarmonice de Stat „George Enescu” re-

liefează deosebit de pregnant dramatismul acestei renumite lucrări.

ARIA LUI LENSKI, din actul al doilea al operei „Evgheeni Oneghin” de P. I. Ceaikovski, este interpretată de tenorul Valentin Teodorian de la Teatrul de Operă și Balet, pe un disc micro editat de Electrecord. Orchestra simfonică a Cinematografului, sub conducerea dirijorului Mircea Cristescu, asigură un acompaniament discret și nuanțat.

GEORGE GEORGESCU, apreciat în mod deosebit ca dirijor și cunoscutor al operei lui Richard Strauss (a dirijat cu ocazia celui de-al doilea Concurs și festival internațional „George Enescu” „Burlesca” în re-minor cu Sviatoslav Richter ca so-

list), a înregistrat în U.R.S.S. poemul simfonic „Don Juan”.

Discul realizat în studiourile sovietice are marea calitate de a reda cu multă finețe timbrele orchestrale.

SE APROPIE MIEZUL NOPTII, celebra arie a Lizei din actul al treilea al operei „Dama de pică” cîntată de soprana Maria Voloșescu, se remarcă printr-o deosebită forță de convingere datorită autenticei participări a artistei. Înregistrarea din punct de

vedere tehnic este de calitate medie, prezentînd unele distorsiuni în registrul acut.

KNEAZUL IGOR, opera lui A. P. Borodin, cuprinde nenumărate arii de mare virtuozitate. Discul „Arii din opere rusești” ne oferă două din ele: aria Koneakovne din actul al doilea „Soarele a apus”, în interpretarea mezzo-sopranei Elena Cernei, și aria lui Igor din actul al doilea „Nu pot afla odihnă”, cîntată de baritonul Petre Ștefănescu-Goangă.

MONOLOGUL „ATOT-PUTERNIC SÎNT”, din actul al doilea al operei „Boris Godunov” de Modest Musorgski, scenă de adînc dramatism, are un interpret de valoare în basul Traian Popescu de la Opera de Stat din Cluj. De data aceasta realizarea sonoră a discului pune în evidență aportul orchestrei sub bagheta dirijorului Anatol Kisadji.

Viitorul energiei

• „VÎNĂTOAREA“ DE LA CASTELUL ACHNACARRY • CÎND ȚIȚEIUL DE 70 DE CENȚI SE VINDE CU 20 DE DOLARI • CARTELUL SE CLATINĂ • S-AU ÎNMULȚIT ADVERSARIILE CELOR „8 MARI“ • SABOTAJ SUB SEMNĂTURA „S. O.“ • AVÎNTUL INDUSTRIEI PETROLIERE A ȚĂRILOR SOCIALISTE • ÎN LOCUL OȚELULUI ȘI AL METALELOR NEFEROASE • VIITORUL PETROCHIMIEI

Să-l reînviem pentru scurt timp pe Sir Henry Deterding. În 1928, în castelul Achnacarry din Anglia, Deterding a primit oaspeți de vază: reprezentanții marilor trusturi petroliere. Și în străvechiul castel de înătoare din Scoția a fost întocmit atunci un plan de „vinătoare“, de astă dată însă upă profituri. Magnații „aurului negru“ au înființat Cartelul internațional al petrolului, tabilind totodată un preț unic mondial al etrolului. Ce este acesta? Petrolul este vinut la prețul cel mai ridicat, luându-se ca ază prețul de cost plus cheltuielile de transport din... Mexic, unde, datorită productivității reduse, exploatarea petrolieră costă parte scump. Cumpărătorul este obligat să accepte prețul impus de cartelul internațional, indiferent de unde provine petrolul livrat. Șa se face că vreme de 32 de ani consumatorii din țările capitaliste au plătit acest preț e monopol chiar și atunci cînd petrolul a ost extras în Orientul Apropiat, bunăoară n Kuwait, unde țițeiul costa doar 70 de enți tona, în timp ce cartelul îl vindea cu 0 de dolari tona... Într-adevăr, o sursă de rofituri fabuloase!

Cartelul este format din șapte mari companii: *Standard Oil of New Jersey* și *Socony Mobiloil* (Rockefeller), *Standard Oil of California* (Rockefeller și grupul din Chicago), *Texas Company* (Rockefeller-Morgan), *Gulf Oil Corporation* (Mellon), *British Petroleum Co.* (pînă în 1954 *Anglo-Iranian Co.*), *Royal Dutch-Shell* și, ceva mai la o parte, pe „locul 8“ — pe „strapontină“, cum s-ar spune — *Compagnie Française des Pétroles*, monopolul ăncii Rotschild și al celor „200 de familii“ in Franța. Deci cinci companii americane, ouă britanice și una franceză. Cei „opt iari“ sînt întruchiparea cea mai vie a capitalismului monopolist: un adevărat „super-tat“ ce-și impune dictatura cu orice mij-bace — de la cele diplomatice și pînă la ntervenția militară fățișă. Iar dacă, cineva, ndeva în lumea capitalistă, a încercat măcar dată în aceste trei decenii să reducă prețul ixat de cartel, monstroasa coalțiție l-a imicit fără milă. Cei opt considerau că totputernicia lor pe piața petrolieră a amii capitaliste nu trebuie și nu poate fi druncinată în vreun fel...

Atac împotriva prețului de monopol

În ultimii ani însă, adversarii cartelului au înmulțit. A crescut numărul așa-zisilor independenți — companii mai mici, cu capital de stat sau particular din Statele Unite, Italia, R.F.G., Japonia, Franța etc.... Acestea pătrund în țările arabe, în Africa, în merica Latină, provocînd fisuri în citadela înă mai ieri inexpugnabilă a cartelului. Iotărirea țărilor arabe — exprimată în cadrul diferite conferințe internaționale — de a ispuce singure de bogățiile lor constituie de semenea o lovitură pentru monopolurile in cadrul cartelului, căci țările arabe cer i beneficieze de pe urma întregului ciclu de periațiuni — și deci și de pe urma rafinării și

comercializării petrolului — și nu vor să primească doar jumătate din profiturile obținute de pe urma extracției țițeiului brut. Ca rezultat al diferitelor presiuni exercitate asupra sa, cartelul a redus prețul țițeiului brut (ceea ce constituie totuși o înfringere pentru el), dar în același timp a urcat prețurile produselor finite. Rezultatul? Sînt prejudiciate veniturile țărilor din Orientul Apropiat, consumatorul din țările occidentale este nevoit să plătească mai scump benzina și alte produse petroliere, iar în schimb monopolii își mențin profiturile... Lupta împotriva regiilor petrolului nu este de loc ușoară!

Dar, în afara faptului că jefuiesc bogățiile naturale ale țărilor slab dezvoltate economic, monopolii își mențin dominația și prin alte mijloace. Astfel ei împiedică livrarea către aceste țări de utilaje, mașini etc. pentru dezvoltarea unei industrii naționale de utilaj petrolier, ca și formarea de cadre pentru industria petrolieră etc. Cu totul opusă este atitudinea statelor socialiste față de țările slab dezvoltate, posesoare a importante resurse naturale printre care și petrol. Să luăm de pildă exemplul țării noastre: în 1958 R.P.R. a semnat un acord cu India pentru construirea în această țară a unei rafinării cu o capacitate anuală de 750.000 de tone. Specialiștii romîni, folosind utilaj romînesc, ajută totodată la prospectarea și exploatarea zăcămintelor petrolifere din India. Pe aceeași bază colaborăm cu Indonezia și cu alte țări. „Rezultatele încununare de succes ale specialiștilor sovietici și romîni în India se află în contrast izbitor cu activitatea societăților petroliere engleze și americane din Pakistan, care de cîțiva ani fac prospectiuni petroliere și nu descoperă nimic“. Acest citat din ziarul pakistanez „Leader“ nu numai că este foarte semnificativ în ce privește adevăratul înțeles al noțiunii de ajutor, dar totodată pune în lumină și o altă metodă a cartelului de a-și menține poziția dominantă: sabotarea dezvoltării producției petroliere naționale a țărilor slab dezvoltate. Săptămînalul brazilian „Semanario“, de pildă, a demască în august 1960 sabotajul tehnicienilor americani care fuseseră angajați de către societatea națională petrolieră braziliană Petrobaz. Acești experți au folosit un puternic dizolvant pe care l-au introdus în locurile unde au găsit petrol în statul Alogoaș pentru a împiedica ieșirea țițeiului la suprafață. „Semanario“ sublinia că aceste acte de sabotaj purtau semnătura „S.O.“ — Standard Oil...

Cu pași uriași...

Cît de puternic contrastează cu dezvoltarea contradictorie a industriei petroliere din țările capitaliste avîntul impetuos al industriei petroliere în țările socialiste! Să începem cu cîteva cifre. Uniunea Sovietică și-a sporit producția de țiței între 1958-1960 cu peste 34 milioane de tone! În 1961, conform planului, producția va atinge 166 milioane de tone. Așa că în cursul acestui an Uniunea Sovietică va ocupa fără îndoială al doilea loc în sta-

tisticile mondiale, loc deținut pînă acum de Venezuela, a cărei producție stagnează. În 1970, producția va ajunge la 390 milioane de tone! Deci: între 1961-1970, în 10 ani, creșterea producției de țiței va fi de 224 milioane de tone. Programul P.C.U.S. trasează în mod clar sarcina creșterii continue și în ritm rapid a producției de combustibil. Programul relevă în același timp importanța petrolului și a gazelor naturale, ca materii prime pentru industria chimică.

În Program se subliniază că se va promova în mod consecvent orientarea spre extracția cu precădere a petrolului și a gazelor, urmînd ca ele să fie folosite tot mai mult ca materii prime în industria chimică, extracția petrolului trebuînd să acopere în întregime toate nevoile economiei naționale.

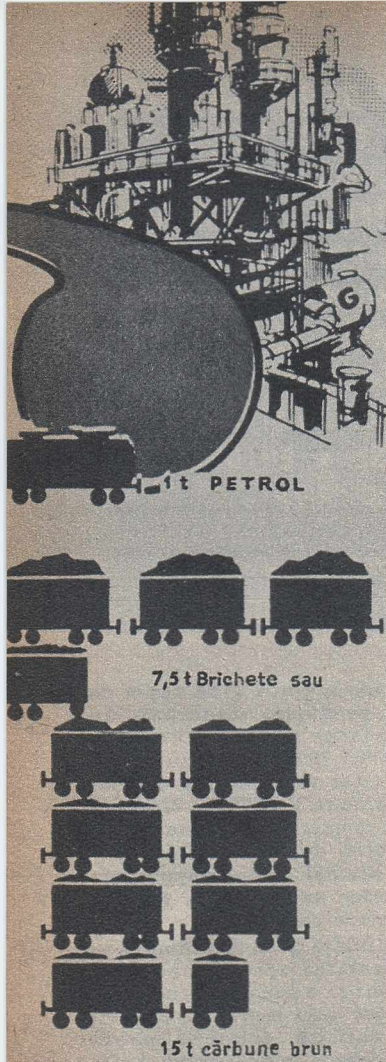
Un miliard de tone de țiței! CREȘTEREA PRODUCȚIEI MONDIALE DE ȚIȚEI ÎN ULTIMII CINCI ANI

Anul	Tone
1956.....	837.731.000
1957.....	882.246.000
1958.....	909.700.000
1959.....	980.600.000
1960.....	1.051.746.000

Centrul de greutate al extracției de țiței în marea țară sovietică s-a deplasat din Caucaz în regiunile dintre Volga și Ural. Aici se află regiunea petroliferă denumită „al doilea Baku“. În timp ce, în 1940, Caucazul dădea 81,1% din producția totală de țiței a Uniunii Sovietice, iar „al doilea Baku“ numai 6%, în 1956 raportul era deja de 27% pentru Caucaz și 62,8% pentru regiunea Volga-Ural. Această desconcentrare are o foarte mare importanță pentru industria sovietică, mai ales că s-au descoperit și alte regiuni petrolifere în părțile europene, în Asia Centrală și pînă sus în nord. Și numărul lor crește cu fiecare an.

Se remarcă de asemenea creșterea producției de țiței în Republica Populară Chineză. Cu ajutorul specialiștilor din U.R.S.S., R.P.R., R.P.U. au fost descoperite zăcăminte petrolifere prețioase. Au sosit totodată utilaje moderne. De asemenea a crescut producția petrolieră a Republicii Populare Ungare, ajungînd în 1960 la 1.215.000 de tone.

Consumul de petrol în țările socialiste crește o dată cu dezvoltarea impetuoasă a industriei petroliere în general și a petrochimiei în special. Curînd U.R.S.S. va livra mai multor țări socialiste din Europa — Cehoslovacia, Polonia, Ungaria și R.D. Germană — prin prima conductă transeuropeană de petrol, care este în curs de construcție, milioane de tone de țiței pe an. Uriașele rezerve de petrol ale lagărului socialist și perspectivele de dezvoltare a industriei petroliere din țările socialiste constituie încă o mărturie a forței de neînving a acestor țări.

Mase plastice se pot fabrica și din cărbune. Dar: 1 tonă de petrol dă tot atâtea materii prime pentru mase plastice și fibre sintetice ca 7,5 tone de brichete sau 15 tone de lignit.

În ciuda extracției continue și în pofida zvonurilor alarmiste lansate — cu evident substrat politic — de către monopoliiști, rezervele mondiale de țiței cresc necontenit și, în 1972, vor atinge probabil cifra de 41 miliarde de tone! În 1959, din rezervele cunoscute pe teritoriile țărilor capitaliste numai 16,1% se găseau în subsolul țărilor dezvoltate (12,7% în S.U.A.), iar 84,9% în țărilor așa-zise „slab dezvoltate”, care luptă pentru cucerirea deplinei independențe economice și politice. Or, tocmai aici se ascunde pericolul cel mai mare pentru Cartelul internațional al petrolului. Graficul de mai jos se referă la rezervele de petrol pe plan mondial, pînă în 1972. Și perspectivele pentru 1972.

tor general al societății „Romino-Americana”. Imediat după terminarea războiului, îmbrăcat în uniformă de ofițer britanic, a sosit T.S. Masterson, fost director al societății „Unirea”. Și aceștia nu au fost singurii. Stern a format un așa-zis comitet de coordonare: Management Committee. În realitate, o coaliție a sabotorilor străini și a complicilor lor din țară. Și au sabotat atât prospecțiunile, forajele, rafinarea, cât și înlocuirea utilajului învechit.

Al doilea secol al petrolului românesc!

Încă din 1945, la Conferința Națională a P.C.R., tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat importanța dezvoltării industriei petroliere arătînd că: „Este nevoie de intensificarea exploatareii și a acțiunii de explorare pentru găsirea și punerea în exploa-

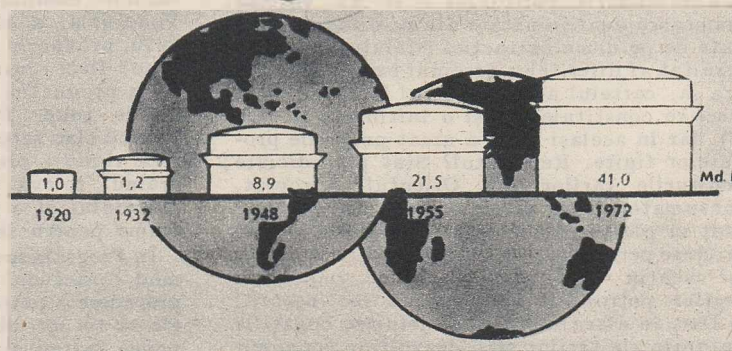
Progresul pe care-l înregistrează industria noastră petrolieră este oglindit în acele capitole ale Directivei Congresului al III-lea al P.M.R., care vorbesc despre valorificarea superioară a resurselor naturale. Prin prelucrarea superioară a țițeiului, dezvoltarea petrochimiei și a chimizării gazelor naturale se vor obține produse petroliere și chimice de mare valoare economică. Fotografia noastră arată instalația de lacămă a Uzinei de fibre și fibre sintetice de la Săvinești, mîndria industriei noastre petrochimice.

fusese „prezisă” de geologii apuseni pe trau 1944-1945, au început să producă din nou, iar geologi ridicăți din rînduri poporului au descoperit noi terenuri petrolifere în Muntenia, Moldova, Oltenia. Utilaj necesar ne-a fost livrat de Uniunea Sovietică ajutor de neprețuit în zile grele. Apoi, în an care au urmat, punînd în practică politica partidului, am făurit o industrie proprie de utilaj petrolier. România populară este singurul exemplu din lume al unui stat mic care își exploatează zăcămintele cu ajutorul industriei proprii de utilaj petrolier. Și nu numai atât. România, țara înapoiață de odinioară exportă azi în multe țări instalații complete de foraj și extracție, precum și rafinării un înalt nivel tehnic.

Iar cînd petrolul românesc a intrat în cel de-al doilea secol al existenței sale, în 1955 producția de țiței ajunsese la 11.180.000 tone! De o importanță deosebită este și un alt fapt: spre deosebire de trecut, cînd cea mai mare parte a petrolului extras se exportă în stare brută, în prezent întreaga noastră producție de țiței este prelucrată în rafinăriile din țară! În ceea ce privește viitorul pentru consolidarea și dezvoltarea mai departe a industriei petrolului, sarcina principală trasată de cel de-al III-lea Congres al partidului pentru perioada 1960-1965 este creșterea rezervelor de țiței prin mărirea volumului lucrărilor de prospecțiune și forajului de explorare de mare adîncime, precum și îmbunătățirea calității tuturor produselor, sporirea producției de motorină, ridicarea calității benzinelor și uleiurilor asigurînd totodată materiile prime necesare industriei petrochimice.

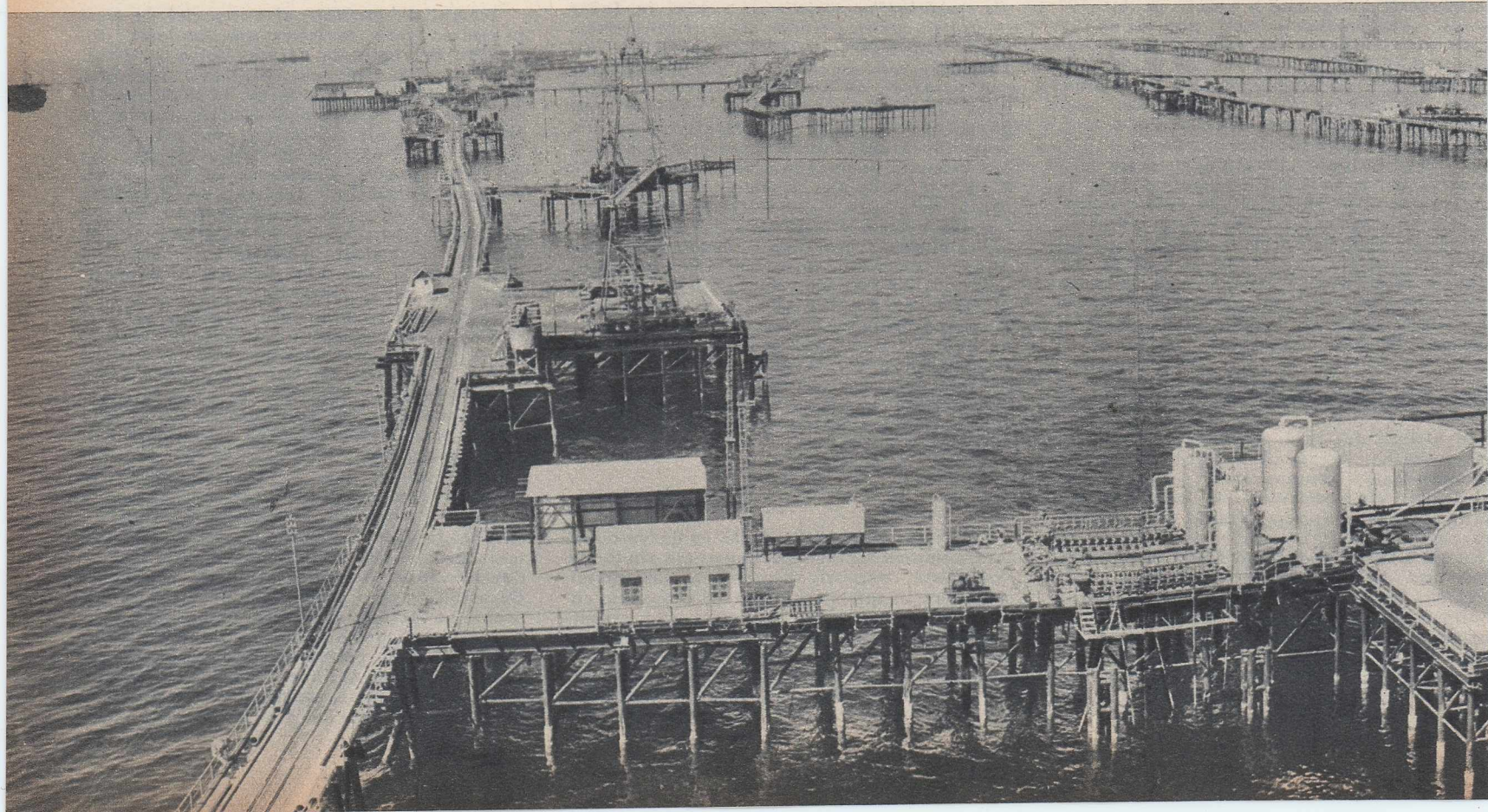
Cea mai tînără industrie

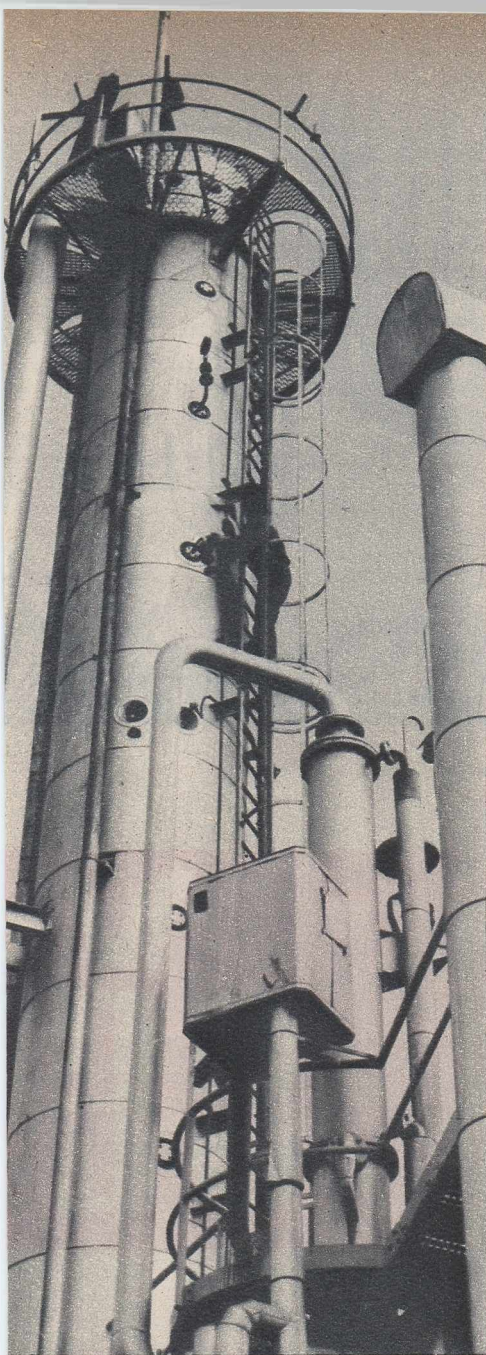
Ce este petrochimia? Ce sînt materiale plastice? Este dificil de rîspuns în cîte rînduri la aceste întrebări. Nici o întrea

În 1947 producția de țiței a țării noastre era de numai 3.990.000 de tone. Aceasta ca rezultat al sabotajului monopolurilor străine care mai stăpîneau încă petrolul din România. După înfrîngerea hitleriștilor, reprezentanții marilor monopoluri apusene se grăbesc să vină la noi în țară pentru a-și pune la punct murdarele lor afaceri. În 1945 a sosit aici Otto Stern, unul dintre conducătorii lui Royal Dutch, fost director general la „Astra Romînă”; în 1946 — R.P. Bolton, fost direc-

tor al societății „Romino-Americana”. Imediat după terminarea războiului, îmbrăcat în uniformă de ofițer britanic, a sosit T.S. Masterson, fost director al societății „Unirea”. Și aceștia nu au fost singurii. Stern a format un așa-zis comitet de coordonare: Management Committee. În realitate, o coaliție a sabotorilor străini și a complicilor lor din țară. Și au sabotat atât prospecțiunile, forajele, rafinarea, cât și înlocuirea utilajului învechit.

carte n-ar epuiza acest subiect. Dar să încercăm totuși.

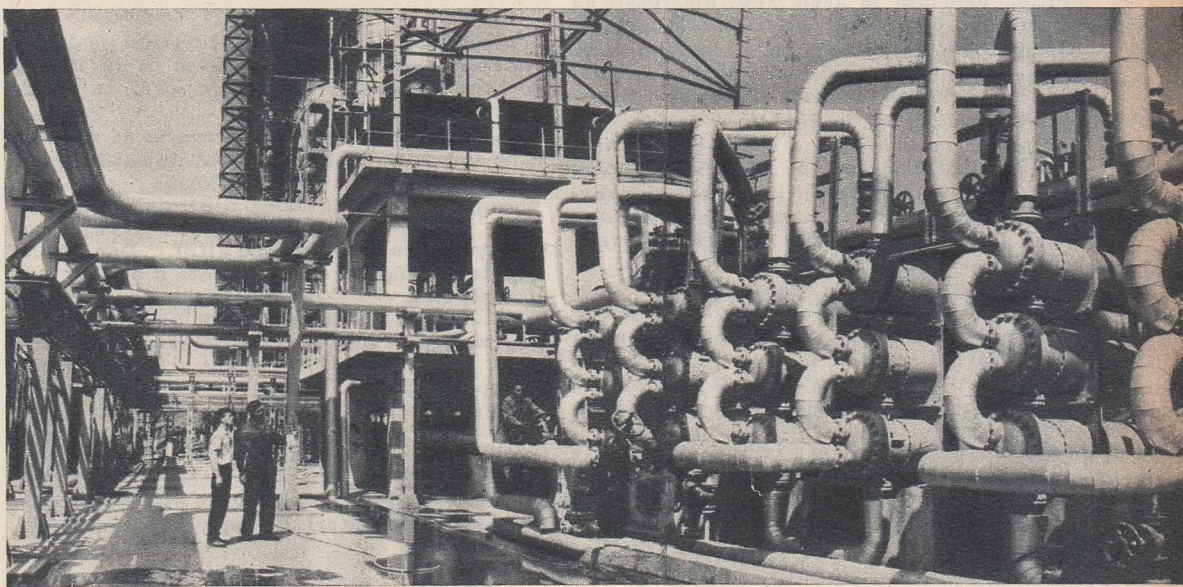
Tehnica modernă nu poate păși înainte folosind numai materialele „clasice” sau materia primă animală și vegetală. Ea are nevoie de materiale mai tari ca oțelul, mai flexibile decât cauciucul natural, mai ușoare și mai frumoase decât mătasea naturală. Petrochimia oferă astfel de materiale. Ele sînt masele plastice și fibrele sintetice. Industria acestora e foarte tină. Nu are nici două decenii de existență. În 1925 au fost fabricate în întreaga lume doar 75 tone de produse chimice pe baza prelucrării petrolului. În 1957 această cantitate s-a ridicat la aproape 17 milioane de tone. Industria chimică clasică s-a dezvoltat pe bază de cărbune. Astăzi, petrochimia, bazată pe valorificarea petrolului și a gazelor naturale, dă mii de produse care au calități superioare celor naturale. Lemnul e ușor, dar arde și e prea puțin rezistent față de agenții chimici, fizici și chiar cei biologici; prinde carii, putrezește. Oțelul nu este nici transparent și nici electroizolant. Sticla este electroizolantă, este și transparentă, dar nu e rezistentă. Masele plastice întrunesc mai multe însușiri de acest fel la un loc. Iată de pildă sticla „plexi”. Ea este transparentă, electroizolantă, nu se sparge

tone metale nefero e... Și pentru a termina această succintă expunere: în 1965 țara noastră va dispune de o capacitate de producție petrochimică de circa 880.000 tone. Să facem și o comparație: în 1959 Anglia a produs 378.000 tone, R.F. Germană — 335.000, Franța — 260.000 și Italia — 180.000 tone.

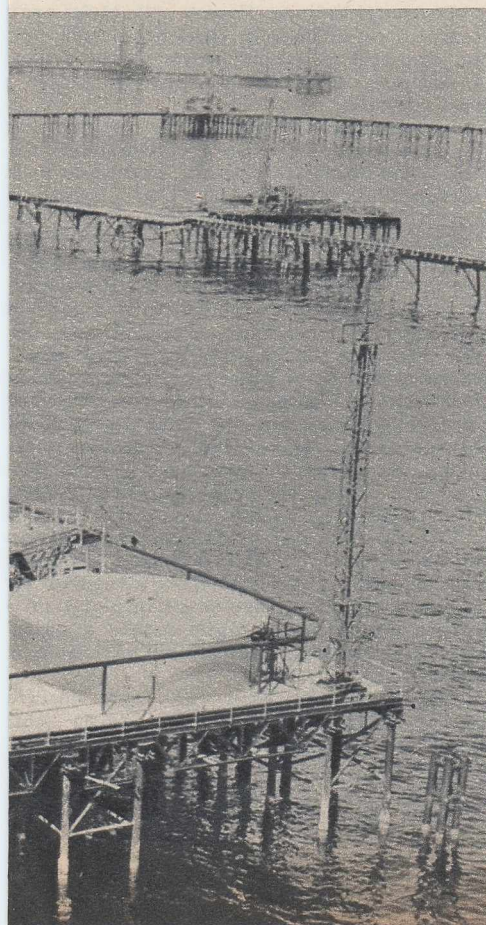
Scurtă privire în viitor

Au trebuit să treacă cîteva milenii pentru ca omul să descopere că lemnul pădurilor, pe cale de dispariție, poate fi înlocuit, drept combustibil, cu „pădurea subterană”, adică cu cărbunele. Dar înlocuirea treptată și parțială a cărbunelui cu petrolul, ca sursă de energie, nu a durat decît 60-70 de ani. Cîți ani va dura oare trecerea de la țiței la energia atomică? Un savant englez spunea că descoperirea energiei atomice a fost „cea de-a doua descoperire a focului de către om”. Prin munca comună a fizicienilor lumii ne apropiem de era energiei termionucleare. Aceasta va fi „cea de-a treia descoperire a focului”.

— Bravo! — exclamă entuziasmat prietenul. Realizările în domeniul energiei atomice vor detrona complet combustibilii cla-

În luna august 1937, societatea „Vacuum Oil Company” S. A. din România, răspunzînd la unele „întrebări defăimătoare” în privința calității uleiurilor sale, a publicat un anunț în ziarul din România spunînd că „uleiul Gargoyle Mobiloil”, pus în vânzare aici, era rafinat în America, iar bidoanele umplute de asemenea în America. Nici o manipulație nu a fost vreodată executată în România. Cîtă obrăznicie și dispreț! Astăzi întreaga producție petrolieră se prelucerează în țară! Și pe drumul ridicării calității produselor se construiesc mereu instalații noi, cum sînt de pildă cele de la rafinaria modernă de la Onești, care se văd în fotografia de mai sus.

Autostrăzile din Baku, construite pe picioare de oțel, intră în Marea Caspică pe o distanță de peste 120 de kilometri. Ele leagă fărîmul cu sondele înălțate în plină mare. Pe urmă, elicopterul te transportă în unicul oraș marin din lume, clădit în mijlocul mării pe piloni și poduri de metal și lemn. În adîncul apei se zăresc contururile unor stînci: zăcămintele submarine Nefteanțe Kamni (Pietrele petrolului). Un oraș s-a ridicat aici pe o insulă artificială. Apartamente confortabile, calorifer, baie, televiziune, cinematograful, bibliotecă, club. O realizare minunată a oamenilor sovietici.

și poate fi prelucrată prin metode mecanice. Fibrele artificiale sînt de șase ori mai ușoare decît oțelul, dar au o rezistență la rupere egală cu a acestuia.

Încă ceva. În țara noastră, pînă la crearea industriei petrochimice, numeroase produse se fabricau din porumb, cartofi, lemn de fag etc. Numai pentru fabricarea a 50.000 tone de cauciuc sintetic, la combinatul din Onești ar fi trebuit să se consume fie 335.000 tone de porumb, fie 1.265.000 tone de cartofi! Dar cînd combinatul va lucra cu întreaga sa capacitate, această cantitate de cauciuc se va produce numai prin prelucrarea unor reziduuri rezultate din rafinarea petrolului, care în trecut erau considerate cu totul inutile. Mai departe: masele plastice pot înlocui cu succes fierul și metalele neferoase. Producția de mase plastice și rășini sintetice va atinge în 1965 în uzinele noastre o producție de circa 95.000 tone. Aceasta echivalează cu o jumătate de milion de

sici. Lemnul, cărbunele, petrolul — adio peste un deceniu sau două!

— Nu este așa! Întreaga istorie a tehnicii ne arată că o sursă de energie n-a înlocuit niciodată total o altă sursă de energie. A completat-o numai... Așa de pildă țițeiul n-a înlocuit cu totul cărbunele, ci numai în unele domenii ale utilizării sale. Energia nucleară va completa toate celelalte surse de energie, dar nu le va înlocui. Țițeiul va constitui și pe mai departe sursa de lubrificație pentru mașini. Or, uleiurile de uns sînt necesare oricărei mașini din lume, de la mașina de scris la mașinile noilor transatlantice. Iar pentru miile de produse ale petrochimiei tot țițeiul și gazele naturale vor constitui baza principală.

Petrolul a rămas așadar și va rămîne multă vreme o mare sursă de energie a omenirii. Îți aduci aminte prietene, ce spuneam la început? În acest lichid se ascunde o adevărată forță miraculoasă, o forță de uriaș...

Peter VADÁSZ

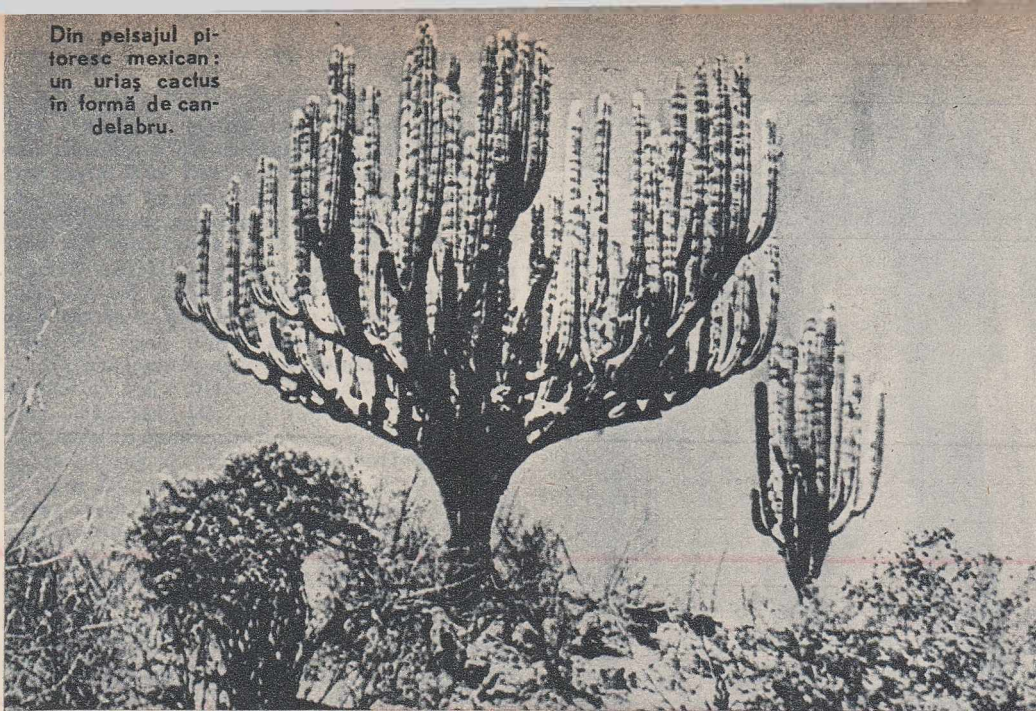
Am salutat pentru întâia dată Tropicul Cancerului prin vizorul zgîrcit al unui „Boeing Intercontinental” care ne purta spre sud cu aproape 1.000 de km pe oră. În amurgul de august, golful Mexicului părea nefiresc de senin și albastru privit de la 12.000m înălțime, din mijlocul cerului care devenea tot mai sumbru, bătînd cînd în violet, cînd în cenușiu. A fost apoi o mare albă-pufoasă de nori sub noi și una neagră, agitată și brăzdată de trăsnete năprasnice, în jur. Cînd, după lungi căutări și chinuite ezitări, avionul a reușit să străpungă cele două mări, era noapte. Orașul Mexic, pe care călătorii îl așteptau cu priviri zadarnic încordate de mai bine de o oră, s-a ivit pe neașteptate, la numai cîteva sute de metri sub noi. În clipele acelea scurte, un vecin a mai găsit răgaz să-mi descrie pe imensa hartă vie, punctată cu lumini multicolore filtrate prin ploaia densă, ovalul imens din marginea de sud a orașului: cetatea universitară.

După cîteva zile am văzut din nou cetatea universitară. De data aceasta, la început, prin gardul viu de oameni îngrămădiți spre a urmări o amețitoare cursă automobilistică acolo unde Calle de los Insurgentes și Calle de la Revolucion se apropie spre a face loc autostrăzii către Acapulco. Cu indisciplina deprinsă în acele zile, am reușit să sărım iepurește peste șoseaua brăzdată de poruncitoare linii albe și păzită de oameni cu brasarde. Zgomotul asurzitor al eșapamentelor a rămas undeva în urmă și am putut privi, în sfîrșit, liniștiți în jur.

Cît vezi cu ochii, în dreapta și în stînga, este vestitul Pedegral de San Angel, locul unde cu 30-40 de veacuri în urmă vulcanul Xitle a îngropat într-o mare de lavă incandescentă primele monumente pe care le-au ridicat primii oameni ai Americii. De altfel, de 40.000 de ani, de cînd, după calculele unor arheologi, ar fi apărut oameni pe aceste pămînturi, viața lor s-a împletit cu viața vulcanilor.

Unii dintre vulcani înspăimîntau pe oameni, le distrugeau așezările imprudente și-i alungau. În cursul lung al veacurilor, pe rînd, cei mai mulți s-au stins. Abia dacă mai este aici și colo cîte unul care dă încă semne de viață. Oamenii par a fi lăsat grija lor în seama celor care se ocupă cu istoria scoarței

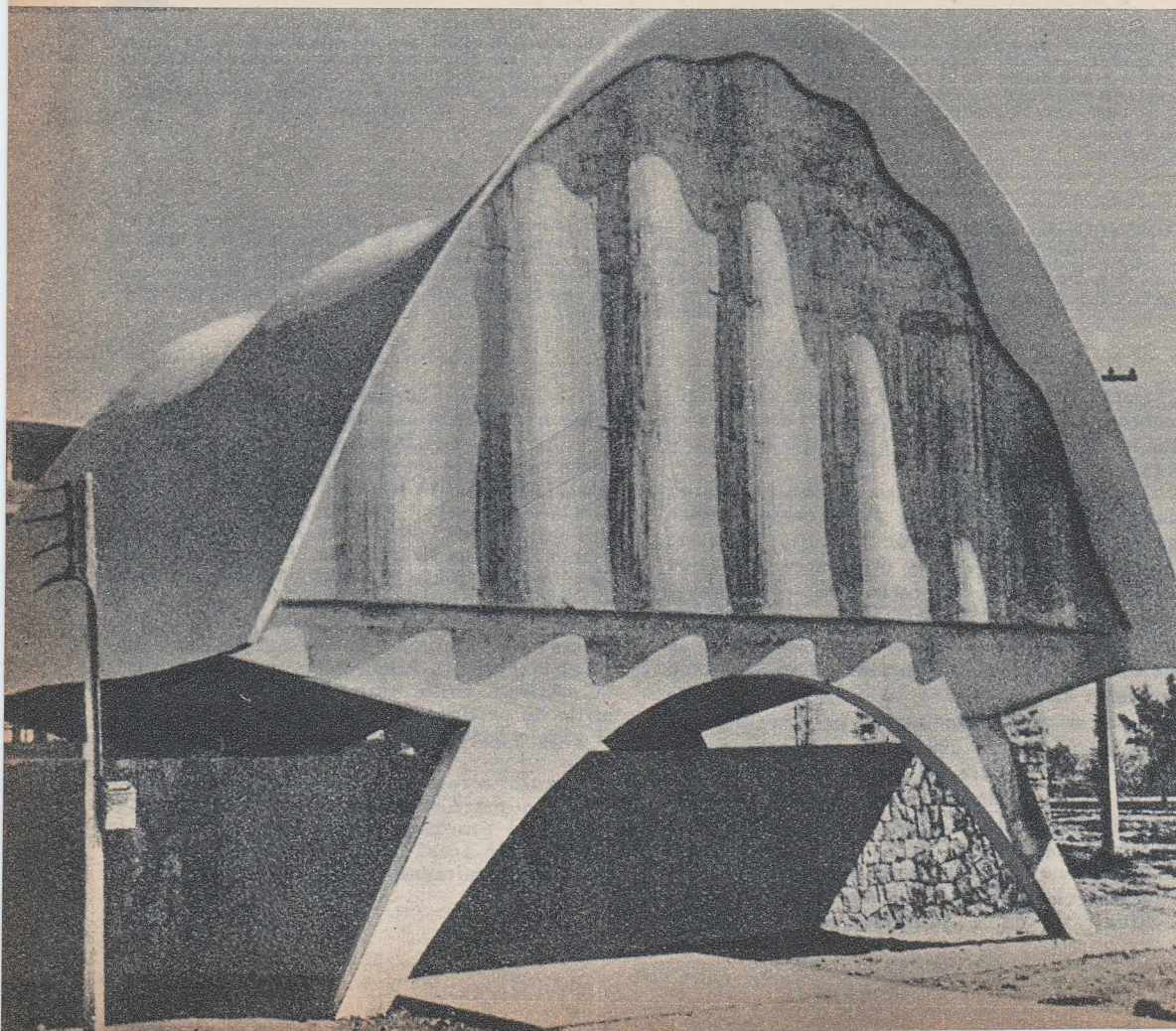
Din peisajul pitoresc mexican: un uriaș cactus în formă de candela-bru.

pămîntești. Astăzi poți să-i numeri pe degete pe cei care îți mai povestesc că în 1934 a erupt Paricatin, un nou vulcan, la fel de absurd ca și Xitle.

Există însă și o altă categorie de vulcani, pe care oamenii nu i-au lăsat numai în seama celor care se ocupă cu istoria, deși tocmai erupțiile lor fac măreția istoriei mexicane. Pe unul l-a chemat Emiliano Zapatta, pe altul Francisco Villa, pe altul... Dar cum aș putea să dau o listă încheiată a acestor vulcani, cînd văd chiar în fața mea, pe unul din zidurile cetății universitare, că artistul-croniciar, care a înșiruit densa cronologie a marilor erupții sociale mexicane a lăsat la urmă, după mențiunea „1910-1917” (anul revoluției burghezo-democratice), o altă cifră, neîncheiată: „19...”?

Așadar, pe pămîntul pe care Xitle l-a transformat odinioară în ceea ce un autor mexican numește „teluricul cimitir al celei mai vechi culturi de pe acest continent”,

în vecinătatea străvechii piramide unde poarele Nahoia adorau prin secolele XIII-X pe Xihotecutli, zeul focului, geniul poporului mexican a ridicat în zilele noastre un catedral al culturii: cetatea universitară.

Pe spații întinse, fiecare știință își are templul ei, ridicat în linii geometrice perfecte, din oțel și piatră, cu risipă de cristale luminoase, coridoare deschise și uriașe picturi murale.

Prezentatorii de profesie ai cetății îți atrag de obicei atenția asupra contrastului dintre linia verticală a clădirii care adăpostește instituturile fizico-matematice, clădire înălțată spre cer pe scara a 15 etaje, și orizontul liniei celorlalte facultăți dispuse în jurul ei. Un însoțitor te cheamă nerăbător spre dramaticul efort al lui Prometeu a cărui statuie R. Betancourt a sintetizat întreaga istorie a cunoașterii umane. Prizmele rămîn așintite îndelung spre mura în care Rivera și Siqueiros, cu un savant și fascinant rafinament, împletesc străvechii motive geometrice, tot atît de străvechi și blinde culori de roz sau verde ale cultului maya cu chipurile granitice și culorile din care răzbat ecourile răscolitoare ale marilor mișcări populare din anii 1910-19

Cărora să le dai prioritate? Lasă răspuns în seama specialiștilor și rămîn captivat fața acestei armonii perfecte a tuturor științelor și artelor, care și-au împletit mișcările spre a da, într-o comună cetate a culturii expresie modernă unei istorii naționale multiseculare.

Gîndul zboară, fără voie, spre descrierea pe care Tomaso Campanella o făcea „cetatei soarelui”: «După indicațiile triumvirului

◀ Institutul de fizică nucleară. Arhitectura și construcția: J. Gonzales Reyna.

it „Înțelepciune”, toate zidurile interioare și cele exterioare ale cetății sînt acoperite de sus și pînă jos cu picturi frumoase ce prezintă științele într-o minunată ordine». Pe vremea cînd Campanella făcea cu conștiință în mină asemenea visări pentru oameni, cercitorii spanioli terminau de distrus și s Tenohtitlanul, orașul minunat clădit pe un deal, cu clădiri sclipitoare care uimiseră pînă pe necruțătorii năvălitori veniți pe urmele lui Columb.

Tenohtitlanul nu mai este demult; pe locul lui se ridică orașul Mexic, cu ciudățeliile, contrastele și fantasticele sale disproporții. Dar într-un colț al său s-a înfrunghiat parte din „cetatea soarelui”, la care visa Campanella. S-a înfrunghiat din cele mai bune tradiții revoluționare ale poporului mexican, de vreme ce însuși David Siqueiros mărturisea cîndva că tocmai anii revoluționari 1910-1917 au fost anii săi „de învățămînt școlar și artistic și de inițiere în viața cetățenească”.

Am vrut să cumpăr într-o librărie vecină a „cetatea soarelui” cîteva reproduceri din

Să fie acesta omul căruia, în viață fiind încă, i s-a ridicat singura statuie existentă în această cetate a soarelui și a științei? Nu îndrăznesc să răspund întrebării, cînd vocea șoferului continuă să-mi ajungă la ureche într-o spaniolă muzicală: „Este cel mai bogat om din Mexic și unul din cei mai bogați din lume. Are trei avioane intercontinentale pe care le ține numai pentru călătoriile sale”.

Parcă încep să găsesc o explicație și mă grăbesc să întrerup relatarea:

— Înțeleg, înțeleg. Dînsul a finanțat ridicarea acestei cetăți.

— Nu, senor, vă înșelați. Universitatea s-a ridicat cu banii poporului. Dînsul era președinte însă...

— Mulțumesc.

Las șoferul să plece și rămîn cu gîndul la această ciudată prezență a unei statuii a auruului în cetatea lui Campanella. Aș fi vrut să pot sta de vorbă cu unul din cei 40.000 de studenți ai universității, dar nu e nimeni în jur. Poate unde este vacanță, poate unde majoritatea studenților locuiesc departe, în oraș...

pildă, și-a ales un nou comitet studentesc. La instalarea acestuia, în fața rectorului și a corpului profesoral, noul președinte a expus programul comitetului ales, declarînd că acesta înțelege să se ocupe nu numai de problemele vieții materiale a studențimii, dar și de orientarea ei cetățenească, înfrunghindu-i pericolul imperialismului nord-american, al politicii clericale și al presei vindute trusturilor, educînd-o în spiritul concepției științifice marxist-leniniste.

Urmăream furia nestăpînită cu care ziarele pe care le țineam în mină defăimau răspunsul studențimii. Părea mugetul ucigător al vulcanului Xitle, care demult înmormîntase pe aceste locuri orice urmă de viață, dar care azi nu mai are putere. Și auzeam totodată zbuciumul altor vulcani, al unor vulcani tineri și de altă natură, care nu alungă oamenii, ci-i adună, care nuucid viața, ci o înalță. Zbuciumul altor vulcani, care acum o jumătate de veac purtau numele de Zapatta sau Villa, care astăzi poartă alte nume, au o forță irezistibilă și care clocotesc gata să erupă pe multe părți ale globului, ca și în sălile de curs ale „cetății soarelui”.

- ÎNSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE DIN MEXIC -

„CETATEA SOARELUI”

de Costin MURGESCU

matele „sculpturi în culori” care sînt zidurile lui Siqueiros. Dar vînzătoarea s-a încheiat. La început n-am înțeles de ce. Pe urmă mi-am reamintit: unul din autorii „Cetății soarelui” zace undeva într-o închisoare. M-am întors în cetate, mai trist, mai necănit, în ciuda frumuseților, a soarelui în inițieră care mă înconjurau în această dimineață a unei zile de sărbătoare.

Am cumpărat un ziar proaspăt cumpărat în mină și am trezit față-n față cu o statuie neobtată pînă atunci. O statuie impunătoare care mi s-a părut să domine imensa pajiște verde mijlocul „cetății soarelui”, în vecinătatea iotecii îmbrăcate în mozaicuri multicolore și a rectoratului cu muralele lui Siqueiros.

Am privit-o, am încercat să-i înțeleg sensul și n-am reușit. A trebuit să apelez la un om care venisem:

- Pe cine reprezintă statuia?

- Pe Aleman.

Am spus-mi spunea nimic. Nu-mi aminteam să-i fi întîlnit semnătura printre arhitecții, pictorii, sculptorii și constructorii „Cetății soarelui”; nu-mi aminteam de acest om nici din cele citite despre istoria culturii mexicane sau a științei mondiale; nu-mi aminteam impresia să aibă vreo legătură nici cu figura legendară a lui Prometeu. Dar, în sfîrșit, nu sînt enciclopedie și apelez din nou la cunoștințele șoferului:

- A fost un mare om de știință mexican? - Nu. A fost președintele republicii. Este și acum. Nu-l știți pe domnul Aleman?

Recunosc. Nu-l prea știu. Mi-amintesc doar vag despre un președinte Aleman care în anii 1946-1952 a deschis larg capitalului american porțile spre bogățiile Mexicului.

Încerc să mă gîndesc la altceva și deschid ziarul pe care-l țineam pînă acum, inutil, în mină. Pe o pagină întreagă, cu litere de-o șchioapă, doi cetățeni protestează într-un articol-manifest împotriva faptului că „comuniștii și procomuniștii” și-au făcut din unele facultăți „sediul” propagandei procastriste. Lipsa de „respect” față de statuia domnului Aleman pare a fi pentru cei doi semnatari și pentru ziarul respectiv un cap de acuzare împotriva studențimii de aici. Mă duc repede și cumpăr alte ziare. Acum, parcă, din toate părțile încep să vină în jurul meu miile de studenți pe care-i căutam, iar viața cetății universitare în mijlocul căreia mă aflu începe să-și arate cealaltă față, care nu are nimic din armonia arhitecturală a clădirilor.

Aflu că la 26 iulie anul acesta aniversarea revoluției cubane n-a lăsat de loc indiferenți miile de studenți mexicani, care și-au salutată cu entuziasm frații lor care făuresc o nouă Cubă. Aflu că cei doi autori indignați ai articolului din „Excelsior” nu sînt decît doi provocatori care, în zelul lor proamerican, au rămas izolați și au fost izgoniți din facultate chiar de consiliul profesoral al Facultății de economie. Aflu că pentru acest fapt, întreaga presă reacționară s-a coalizată, decretînd Facultatea de economie drept „centru de propagandă marxistă”, a împroșcat cu căldări de calomnii pe profesorii și studenții economiști. Aflu că studențimea s-a ridicat împotriva reprimirii la cursuri a provocatorilor. Aflu că se fac presiuni și eforturi pentru a se realiza „unificarea asociațiilor studențești” și încep să înțeleg scopul „unificării”, cînd văd bucuria presei reacționare care speră că astfel se va pune capăt influenței „liderilor comuniști”. Dar aflu și replica studențimii mexicane, care la Facultatea de drept de

... Dramaticul efort al lui Prometeu, în a cărui statuie R. Bencourf a sintetizat întreaga istorie a cunoașterii umane. Statuia este situată în fața Facultății de științe.

D

e fapt nu-i vorba de nici o minune. La Medgidia — al cărei străvechi nume era Carasu Pazarî — se întâmplă exact ceea ce se întâmplă azi în toată țara: orașul întineresc, își schimbă înfățișarea, se modernizează. Am păstrat totuși titlul — Minunea de la Carasu Pazarî — întrucât, în toamna asta, fraza respectivă am auzit-o repetată nu numai de cei care au revăzut de curând orașul, ci și de înșiși locuitorii lui. Ce era Medgidia în urmă cu ani? Tîrgul dobrogean de pe vremuri era o groapă peste care bizliau țăntarii, o împărăție a prafului, a noroiului, a bălților.

Medgidia era lăsată în voia soartei: o parte din tîrg — cea de la periferie — arăta la fel ca pe vremea scîților, iar centrul ilustra denumirea de Carasu Pazarî (Tîrgul Apei Negre), cum se numea orașul în vremea ocupației otomane. Stăpîniți orașului? Mai întîi — în timpul turcilor — cîțiva bei bogăți, apoi cîțiva moșieri și negustori. Și — indiferent de naționalitatea exploataților — țăntarul anofel. Cîțiva anofeli, mătura și aducea copios aportul la mărirea mizeriei oamenilor muncii, subminîndu-le sănătatea.

Acesta ar fi, pe scurt, portretul Medgidiei de ieri.

Medgidia de azi? De fapt noul ei destin a început cu un deceniu în urmă, cînd bătrînul tîrg s-a transformat în centru industrial: prin construirea unei întreprinderi metalurgice și a unei mari fabrici de ciment. O dată cu acestea în stînga și în dreapta Medgidiei — pe dealuri — s-au născut două orașe noi: unul al muncitorilor de la fabrica de ciment, celălalt al metalurgistilor — și unii și alții locatari ai numeroaselor blocuri ridicate pentru ei.

Ce-i nou acum? Este tocmai „minunea“ despre care vorbesc oamenii din partea locului. Numai că — e de la sine înțeles — ea n-a fost înfăptuită nici cu bagheta magică și nici cu voia lui Allah, ci cu buldozerele, excavatoarele și mistria și, mai presus de toate, datorită politicii partidului. Medgidia și-a prîmînit recent toată partea centrală. Și aceasta într-un timp scurt.

...Un bilanț recent al activității edilitare a orașului ne furnizează cîteva date, și cifre foarte interesante: pînă la ora actuală numărul apartamentelor din blocurile puse la dispoziția oamenilor muncii se urcă la peste 1.000; o școală medie cu 20 săli de clasă se află acum instalată într-o nouă și impunătoare clădire din centrul orașului; nu departe de ea, o sală modernă de

cinematograf, avînd 500 de locuri și înzestrată cu instalații de cinematograf. Pe unde se aflau niște străzi înguste, întortocheate, rămase așa încă de pe vremea ocupației turcești, au apărut 9 kilometri de străzi asfaltate; canalizarea și-a întins conductele pe o lungime de aproape 30 de km, iar 72.000 metri pătrați de locuri virane au devenit parcuri și spații verzi.

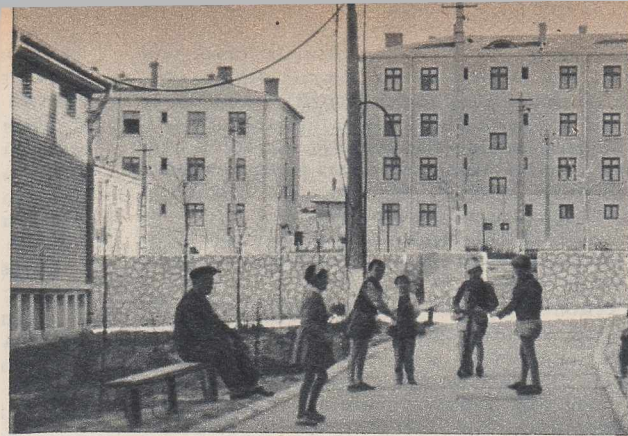
Medgidia, care înaintea instaurării puterii populare n-avea decît patru medici, are azi 29 și va avea în viitor 60; școlile din acest oraș, care în perioada antebelică nu aveau mai mult de 16 profesori și învățători, au acum 120 și numărul lor va crește în curînd la 150.

Ce noi construcții și amenajări edilitare rezervă viitorul locuitorilor din Medgidia, azi de patru ori mai mulți decît în urmă cu 15-16 ani? Încă aproape 900 de apartamente, o baie publică, un hotel, un spital cu 600 de paturi, o fabrică de gheață, o piață alimentară și o moară — unele din aceste obiective fiind de pe acum în construcție.

Așadar, au sau n-au dreptul cetățenii Medgidiei să se bucure și să se minuneze de toate aceste realizări?

F. URSEANU

Fotografii de Elena GHERA

Construcții de locuințe pentru muncitorii de la întreprinderile industriale ale orașului se văd azi în multe din cartierele Medgidiei.

Iată cum arată acum noul centru al orașului Medgidia.

Școala aceasta și-a înălțat silueta pe locul unde altădată erau niște cocioabe.

MINUNEA DE LA CARASU PAZARÎ

O sală modernă de cinematograf cu o capacitate de 500 locuri...

amintirea lui Mihail SADOVEANU

de Demostene BOTEZ

Stăpîniți de mîhnire, zeci de mii de oameni, în coloane fără sfîrșit au venit să-i aducă, la catafalc, mărturia recunoștinței, a admirației și dragostei lor. Poporul întreg a fost zguduit.

Un martor al acestor zile va trebui să consemneze pentru istorie, priveliștea aceasta, a omagiului adus de un popor întreg, scriitorului lor drag.

Ceea ce s-a văzut la Ateneul din Capitală și pe străzile dimprejur în zilele de 20 și 21 octombrie 1961 a fost ceva înălțător: poporul și-a slăvit scriitorul-tovarăș. Trebuie să se consemneze în vorbe sau în imagini vii, procesiunea aceea mîhnită, pioasă în care au defilat laolaltă muncitori, țărani, copii de școală, femei și bărbați, mame cu copii mici în brațe sau cu alții mai marișori de mîna, care și-au lăsat casa și treburile ca să aducă un ultim salut aceluia ale cărui cărți sînt în raft și pe masă.

Poporul a cunoscut marea semnificație națională și socială a operei lui Sadoveanu, și dîrza lui onestitate în apărarea celor altădată obijduiți și lipsiți de dreptate.

Mihail Sadoveanu este scriitorul cel mai legat de popor prin toată opera scrisă ca și prin activitatea și atitudinea sa de cetățean.

El vine doar de-acolo, din mulțimea poporului predestinat în vechiul regim la un anonim vecin cu inexistența. Puțin a trebuit să se piardă și el, în gloata țaranilor ne-

știutori de carte. În „Anii de ucenicie” maestrul mărturisește:

„De puținele bucurii pe care maică-mea le-a avut în scurta ei viață se leagă ridicarea mea la o lume nouă, la cunoștința cărții. Căci trebuie să vă fac, iubiți prieteni, mărturisirea că am fost primul individ din seminția mamei mele care a ajuns la o asemenea stare deosebită. Zeci și sute de generații ale clanului din care făceam parte se petrecuseră într-un colț de lume, la apa Moldovei, în întuneric și suferință, în tristeță și revoltă înăbușită împotriva unei vieți care devenea din ce în ce mai apăsătoare. S-ar fi putut să trăiesc și eu ca cei dinainte și să nu rămînă după mine nici o amintire, ca despre frunzele și florile anotimpurilor”.

Sutele de mii de cititori ai lui Sadoveanu, prin generații, n-au știut neapărat acestea, dar toți le-au simțit în opera maestrului, în dîrzenia cu care a denunțat nedreptatea și fărâdelegea, și cu care s-a ridicat alături de poporul asuprit.

Însuși neîntrecutul lui dar de a înfățișa vremea, orînduirea cea crudă și nedreaptă, pe oamenii sărmani ca și procesul împilării și stoarcerii, este mărturisit ca venind de la străbunii obidiți, ca un glas al lor care, în fine, a răzbit la aer și lumină.

Atunci cînd în 1950 Academia R.P.R. l-a sărbătorit cu ocazia împlinirii a 70 de ani, maestrul mărturisit, nu ca o formulă de

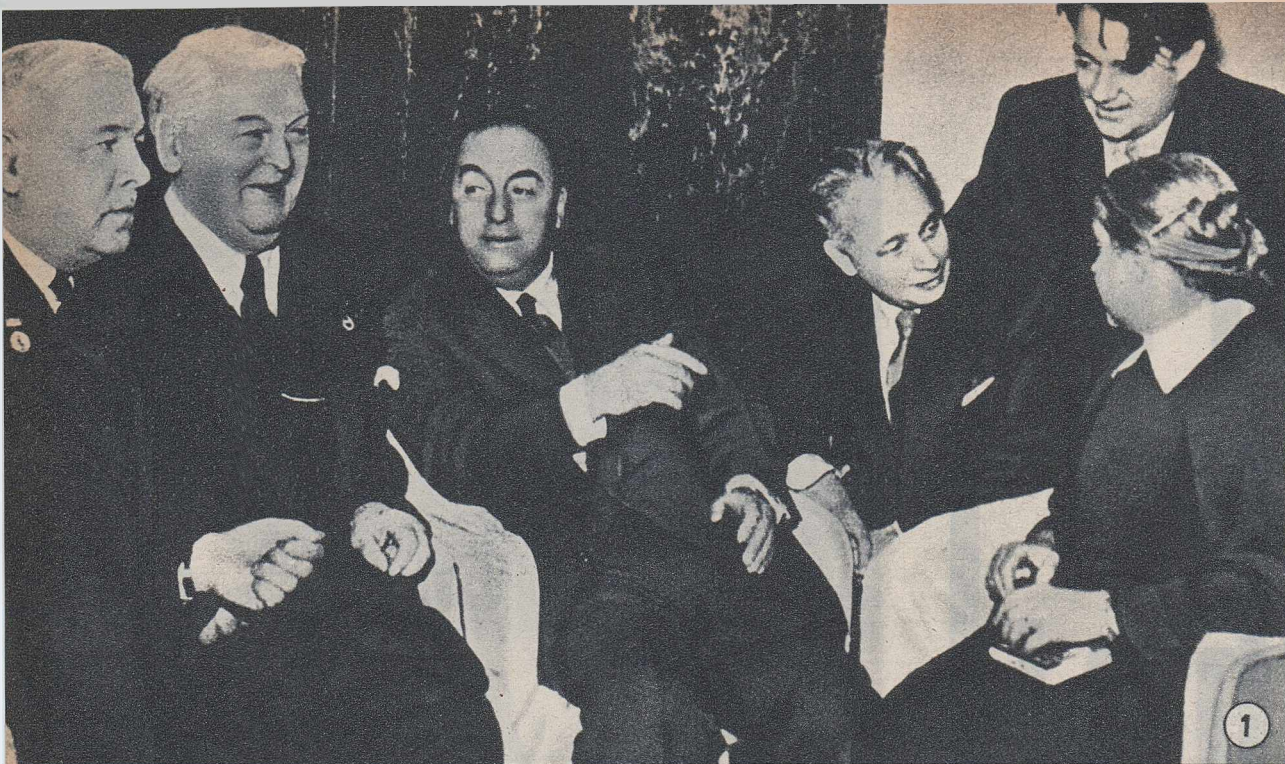
modestie dar ca destăinuirea unei adînci stări sufletești, a unei mari taine a creației: — „Dacă am izbutit să dau ceva valabil neamului meu, apoi toate laudele, pe care le primesc cu recunoștință, vreau să le întorc umiliților și ofensaților vieții, aceluia care s-au petrecut ca frunzele și florile anotimpurilor și care totuși mi-au transmis depozitul lor, ca să-l pun în fața lumii nouă, mărturie pentru nedreptatea imensă pe care au suferit-o și pentru crima săvîrșită asupra lor de cătră asupritori”.

Mărturia a fost adusă. E în cele 120 de tomuri, într-o formă artistică ce-i garantează că va fi auzită la fel, peste veacuri. Sarcina n-a fost ușoară. Dar cel însărcinat și-a închinat ei toată viața lui, tot darul, toată munca, fără precupețire.

Am impresia că maestrul Sadoveanu nu a închis ochii decît după ce și-a împlinit această misiune și după ce a văzut că obidiții de altădată s-au eliberat, după ce l-a cunoscut pe Mitrea Cocor, chezaș puternic al noii orînduiri.

Dar marile idealuri ale unui intelectual conștient, ale unui scriitor nu s-au mărginit la atît. Alte chemări s-au ridicat în drumul vieții, față de care el nu a rămas nepăsător. Alt ideal, mai mare, mai întreg, unul constructiv, i-a cerut participarea pe care el și-a dat-o, ca întotdeauna, întregă.

„Țara nouă se deschide sub auspiciile

① „Scriitorii au datoria cetățenească de a milita și a agita, mai cu seamă în acest moment istoric în care lumea își caută o nouă cale a dezvoltării sale. În acest răstimp al încordării și al războiului nervilor, se creează forța irezistibilă a conștiinței colective a oamenilor muncii de pe tot pământul. Această forță e în mers și va birui”. În fotografie (de la stînga la dreapta): acad. Skobelțîn, M. Sadoveanu, Pablo Neruda, L. Aragon, Boris Polevoi, Anna Seghers.

② „Vechea țară a mizeriei muncitorimii, a bolilor sociale, a mortalității infantile, a analfabetismului a fost și nu mai este”. În fotografie: M. Sadoveanu în mijlocul muncitorilor aflați la odihnă (Olănești).

③ „.... astăzi nu mai mă înfioară perspectiva trecerii mele; glasul meu se va amesteca cu al celor care vor trăi îmbunătățiți și liberi, participînd la progresul unei umanități purificate și alinate”.

socialismului. Hidrocentrale electrice, canale de irigație, agricultură științifică, uzine metalurgice, fabrici, bunurile materiale, ale culturii și artei, deopotrivă la orașe și la sate, șosele și căi ferate pretutindeni, aducerea în agricultură a pământurilor degradate, mlăștinoase ori sterpe, poporul întreg mobilizat pentru contribuția sa la civilizația omnivirii și pentru pace.

Cînd toate acestea se vor realiza... noi cei vechi vom spune celor tineri:

„Noi am fost și am lucrat de la început, cu îndemnul partidului și pilda Uniunii Sovietice; am apucat timpuri grele, uneltiri ale capitaliștilor și monopoliștilor de a sabota străduințele noastre, amenințări de război; dar am crezut în îmbunătățirea și prefacerea lumii prin socialism și am biruit!”

...Cît este de greu de aduna gîndurile, de orînduit în aceste prime ceasuri cînd încă sîntem cuprinși de farmecul vieții lui, și-i vedem gesturile, mișcările, atunci cînd el nu mai este!

Fiecare locuitor al țării noastre care a pătimit de nedreptatea orînduirii trecute, a pierdut în Mihail Sadoveanu un prieten. El a fost scriitorul profund înțelegător al poporului nostru, cel care a vorbit pentru toți obidiții.

Fiecare locuitor al planetei, dornic de pace, a pierdut în Mihail Sadoveanu un tovarăș de luptă.

Dar scrisul lui e, mai departe, în vreme, o armă, și în lupta pe care o ducem, atît de avîntată astăzi, o pildă și un îndemn.

„Toată această țară a noastră, în care ieri domneau ignoranța și incuria, se schimbă astăzi văzînd cu ochii, de la o zi la alta. „Casa Științei” va fi una din multele realizări ale republicii noastre populare. Înălțarea ei are un înțeles care nu poate scăpa nimănui. Poporul nostru merge cu grabă și cu nerăbdare pe drumul nou ce i se deschide”.

MIHAIL SADOVEANU

Mărturisiri

„Sînt desigur mulți ca mine, care urmăresc în ceasurile lor de reflecții intime traducerea în fapte a atîtor planuri mărețe. Urmăresc realizările Uniunii Sovietice ca pe un prelung vis minunat, a cărui lumină se răsfrînge și asupra patriei mele.

„Puțină vreme încă și glasul-mi se va stinge...” a suspinat adînc-melancolicul nostru poet Grigorie Alexandrescu. În ce mă privește, astăzi nu mă mai înfioară perspectiva trecerii mele; glasul meu se va amesteca cu al celor care vor trăi îmbunătățiți și liberi, participînd la progresul unei umanități purificate și alinate. Cei pe care i-am cunoscut robi triști se vor veseli, copiii veacului viitor vor zîmbi vieții.

— 1950 —

„Poporul, în basmele sale, are o caracterizare a acestui moment. Pruncul Făt-Frumos al visului colectiv crește într-o zi cît alți prunci ai pămîntenilor cresc într-un an. Această formă obscură de profeție, îngemănată cu cîntecele bătrînești, ale durerilor și aspirațiilor norodului, găsește ființă în înfăptuirile noastre actuale”.

— 1951 —

„Literatura ca și celelalte arte au dobîndit, în anii aceștia ai prefacerilor, un avînt pe care cei mai optimiști de altădată nu l-au putut bănuși și nădăjduși. Îndrumați de Partidul Muncitoresc Român, avînd pilda măreței literaturi clasice ruse și modelul realizărilor puternicei arte sovietice, artiștii noștri în domeniul literaturii, artelor plastice, și muzicii, participă activ prin creațiile lor, la lupta pentru construirea socialismului”.

— 1952 —

„...Vinătorile mele mi-au adus și alte cîștiguri, anume cunoașterea limbii poporului nostru de pretutindeni, a poeziei și cîntecelor bătrînești, a tradițiilor și datinilor, a tot ceea ce face unitatea neamului nostru; trecutul și suferințele poporului muncitor mi-au apărut mai limpezi; le citeam în fapte și cunoașteri directe”.

creștem Doine de-ale noastre

Așadar, subsemnații reporteri sîntem nași de cîteva zile. Trebuie să vă spunem că pe omul care ne-a întrebant „vreți să fiți nașii fetei?” nu l-am văzut pînă acum niciodată în viața noastră. Lucrurile s-au întimplat așa: după ce am ieșit din pădurea Rîioasa (nu e departe de București), am apucat pe un drum de țară. Nu ne-am oprit decît în clipa cînd un flăcăiaș mînjit de mure ne-a interpellat:

- Nu l-ați văzut pe nea Dinu?
- Nu. Cine e nea Dinu?
- E șeful nostru. Ăla care face cărți.
- Profesor?
- Nu. Țăran...

Băiatul își face palmele pîlnie la gură și strigă:

- Nea Dinulee! Nea Dinulee!...

Apoi fugе peste cîmp, către un grup de oameni. Pășim pe urmele băiatului. Se oprește în fața a șase oameni. Pe nerăsufiate îi spune celui mai în vîrstă:

- Nea Dinule, hai repede că naște Doina!

Nea Dinu nu spune nici un cuvînt. Îi cheamă pe ceilalți cinci cu capul. Apoi fug toți spre porumbiște. Fugim și noi după ei. Din mers nea Dinu îi spune fotoreporterului:

— Ia-ți și aparatele alea de filmat c-o să ai nevoie de ele. Se întimplă un eveniment.

Într-adevăr, nu trec nici zece minute și sîntem martorii acestui eveniment. Naște Doina. Dinu St. Mande, adică nea Dinu, se apropie de ea. Îi ia capul în mîini. Îi vorbește. Numai ei îi vorbește:

— De ce ești tristă, Doinițo? Hai, nu-ți fie teamă! N-o să se întimplе nimic rău. Sîntem lingă tine. Te iubim, doar o știi. Noi te-am crescut. Noi te-am îngrijit. Știu: ai fi vrut să naști în sat, dar ce sînt eu vinovat că ți-a sosit ceasul acum? Eu ți-am dorit tot binele. Te-am adus aici să te plimb la aer curat. Hai, nu-ți fie teamă! N-o să ți se întimplе nimic rău.

Apoi ni se adresează nouă.

- Primiți să fiți nași?
- Bucuroși. Și așa, pînă acum n-am fost nași nimănui. Dar ce este? Băiat sau feteiță?
- Feteiță! — exclamă nea Dinu. Gîndiți-vă la un nume frumos!

Pășunea naturală a fost săracă în anul acesta. Vitele însă n-au avut de suferit deoarece colectivitățile, buni gospodari, le-au pregătit un păscut substanțial: porumbul furajer.

— L-am găsit: Aurelia.
— Bine că nu e băiat. M-aș fi bucurat mai puțin.

— De ce, nea Dinule?
— O să aflați dumneavoastră.

După douăzeci de minute Aurelia a început să sugă. Peste un ceas era în sat, alături de maică-sa, într-un grajd frumos, aerisit, curat.

Nu numai rasa, ci și masa

Ați înțeles: Doina despre care vorbim e numele unei vaci. Ați priceput: oamenii pe care i-am întâlnit pe câmp sînt îngrijitori de vite. Toți sînt membri ai gospodăriei colective din comuna Săbăreni, raionul Răcari. Toți sînt oameni cu stagiu în zootehnie. La unii, meseria asta de crescători de vite le-a intrat în sînge. Așa e cazul lui Dinu St. Mande. Și al altora.

Îl rugăm pe Nica Dumitrache, tot îngrijitor de vite, să ne spună de ce i-a zis flăcăiașul ăla lui nea Dinu „omul care face cărți”.

— Păi nu știți? Dumnealui e țaran, dar face cărți. A scris o carte despre mulsul vacilor. Nea Dinu e un fel de om de știință.

Fiindcă Dinu St. Mande ne-a rămas dator cu un răspuns îl întrebăm:

— Și dacă nu era vițea, ci vițel?

— Mă rog, nu era rău, dar vițelul nu dă lapte. Aurelia asta mititică, pe care ați botezat-o dumneavoastră, o să fie bună de lapte ca și maică-sa.

— Și nu-i elvețiană — precizăm noi.

Dinu St. Mande, care tot timpul a fost calm și liric, tresare ca la un semn neplăcut. Omul s-a supărat foarte.

— Păi asta e, domnule, nu-i elvețiană, da-i lăptoasă. E de-a noastră, din matcă proprie. Dacă ar putea vorbi v-ați convinge că nu știe nici franțuzește, nici nemțește.

— Cine te-a supărat, nea Dinule?

— Mulți. Chiar unii tovarăși din consiliul de conducere. Dar nu acum. În urmă cu 2-3 ani. Ziceau cite unii: „Mă, Dinule, de ce spui tu în toate ședințele: „să creștem Doine de-ale noastre, lăsați-o mai moale cu rasele de import”. Ce fel de zootehnist ești tu? De la 1848? Zootehnie modernă, măi frate, se face cu o condiție: să ai vaci numai de rasă superioară”.

— Ei, și dumneata ce le-ai spus?

Dinu St. Mande se potolește. E iarăși liric.

— Păi ce spun și acum: izvorul laptelui trebuie căutat nu numai în rasă ci și în hrană. Asta-i problema. Lucrul acesta l-au dovedit faptele... În vara aceasta noi am avut un spor zilnic de lapte de trei litri la fiecare vacă.

— Ați avut pășune bună.

— Pe dracu'. Dimpotrivă. Proastă. Dacă lăsam vacile numai cu pășunea s-ar fi transformat în capre. La pășune am adăugat în fiecare zi, pentru fiecare Doină, Zambilă, Bibilică, Voică, adică pentru fiecare vacă, 50 kg masă verde (lucernă, porumb cosit etc.) și 3 kg concentrate. Acestea au hotărît sporul de lapte. Asta-i, tovarășe: o Doină de-a noastră dacă-i îngrijită cum scrie la carte îți dă 4.000 litri de lapte. Hai să ne mulțumim însă cu numai 3.000 litri de lapte. Ei, înmulțiți dumneavoastră cifra asta cu 2.900.000 (că atîtea vaci trebuie să aibă țara la sfîrșitul lui 1965) și pun rămașag că unele întreprinderi ar trebui să-și modifice planul.

— De ce?

— Cum de ce? Foarte simplu. N-am avea destule bidoane pentru lapte.

Dinu St. Mande își precizează punctul de vedere.

— Deci: Doine, bază furajeră, și îngrijitori calificați.

După dumnealui un îngrijitor trebuie:

1) să renunțe cu desăvîrșire la „disciplina bîtei”; 2) să fie curat ca un doctor sau o soră de spital; 3) să știe tot ce se scrie în cărți și ziare despre zootehnie; 4) să iubească cu pasiune munca de îngrijitor.

Un amănunt semnificativ: Zambila, Doina, Huțuleana, Bibilica și alte peste 150 de vaci, juninci și vițele se aseamănă ca două picături de apă. Parcă ar fi toate gemene. Au o singură culoare. Aproape că ție cu neputință să le deosebești. Oamenii care le îngrijesc le cunosc însă atât de bine încît nu le confundă

niciodată. Ba mai mult. Cînd le strigă pe nume ele răspund. Bineînțeles, în felul lor.

Oameni și condiții

Sectorul taurin al gospodăriei colective din Săbăreni numără la ora actuală 176 capete (la o suprafață arabilă de 1.230 hectare). Încărcătura la hectar, după cum se vede, nu-i prea mare. Pînă la sfîrșitul anului cifra aceasta trebuie să se modifice serios. Așa au hotărît colectiviiști. După Plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie - 1 iulie a.c. ei au înțeles și mai bine ce au de făcut. Au și luat o serie de măsuri să-și asigure efectivul de animale-marfă, în primul rînd prin păstrarea și creșterea tuturor vițelilor din prăsilă proprie. Cu ajutorul creditelor date de stat numai în acest an, gospodăria a cumpărat 30 de vaci și 20 de juninci. La sfîrșitul lui 1961 sectorul taurin al gospodăriei va număra 207 capete.

Foarte recent colectiviiști au ridicat două grajduri bune, încăpătoare. Hrană pentru iarnă e asigurată. Porumb însilozat (amestecat cu pălării de floarea-soarelui), borhot de la fabrica de zahăr din Chitila, fîn, concentrate. Există deci toate condițiile

Peste un sfert de ceas începe mulsul.

ca cifra de lapte planificat pe fiecare cap de vacă (1.800 litri) să fie depășită substanțial. Căci, în afară de cele amintite mai sus, la Săbăreni există oameni care vor să-și facă un titlu de cinste din munca de îngrijitor și mulgător de vite. Are dreptate brigadierul zootehnist Ivan Vasile cînd spune: „Vaca umple găleata cu lapte numai cînd omul care o îngrijește e de-a-ntîia, adică de meserie”. Și la Săbăreni, în afara „toreadorului” Dinu St. Mande (i se spune toreador pentru că în 1957 un taur i-a înmuiat nițel coastele), sînt mulți oameni de-a-ntîia: Ion Costache și Mița Popescu, Nica și Maria Dumitrache, Dumitru Dumitru, Gheorghe Stan și alții... Am aflat că la conducerea gospodăriei colective s-au prezentat cîțiva tineri. I-au spus președintelui așa:

— Nu vă supărați, dar avem și noi o pretenție.

— S-o aud! — a spus președintele.

— Nu ne refuzați?

— Depinde.

— Vrem să lucrăm în sectorul zootehnic.

Se pare că tinerii aceștia s-au molipsit de la nea Dinu. Foarte bine.

G. MINIȘAN

Fotografii de G. AGAPIAN

DE VORBĂ CU MEDICUL

Exercițiile fizice

Exercițiile fizice sînt necesare ținerii sănătății organismului omenesc. Ele dezvoltă abilitățile, rapiditatea și forța mișcării corpului nostru, îi creează condiții care fac ca organismul să se adapteze la muncă și mai grele. Datorită unui element fizic continuu, în activitatea a organismului se îmbunătățește. Sistemul osos central, care controlează și irizează toate funcțiile organismului nostru, este mult influențat de exercițiile fizice. Datorită exercițiilor fizice progresează și structura mușchilor

și se modifică. Cantitatea de sânge care circulă prin mușchi crește considerabil, ceea ce face ca oxigenarea lor să se facă mult mai intens, iar substanțele energetice, cum sînt glicogenul și compuşii fosforici, să se elibereze în cantitate mai mare. Datorită unei bune irigații a mușchilor, are loc mult mai repede și refacerea acestor substanțe energetice.

Priviți persoanele care duc o viață sedentară și neglijează complet educația fizică! Veți vedea că acestea au o structură psihică și fizică caracteristică. Corpul lor este aplecat înainte, spatele este încovoial, mușchii au un aspect

flasc, abdomenul este proeminent, chiar dacă nu e vorba de un om gras. Psihic, omul acesta este lipsit de bună dispoziție, de multe ori e somnolent. Întreaga lui înfățișare reflectă un organism oboșit sau îmbătrînit înainte de vreme. Cu totul altfel arată persoanele obișnuite cu exercițiile fizice. Acțiunea acestor exerciții asupra mușchilor, tendoanelor și oaselor face ca trupul, în general, să-și păstreze multă vreme înfățișarea zveltă, bine proporționată și plăcută.

Chiar anumite deformații ale corpului, de pildă ale coloanei vertebrale, abdomenul flasc, piciorul plat, se pot corecta prin exerciții fizice sub supravegherea specialiștilor.

Înima, organul care reglează distribuția sîngelui în organism, se adaptează, grație antrenamentului, la nevoi energetice mai mari. Chiar compoziția sîngelui

se îmbunătățește ca rezultat al exercițiilor fizice. Atît numărul globulelor roșii, care sînt transportoare de oxigen, cît și numărul globulelor albe, care apără organismul de infecții și neutralizează toxinele pătrunse în organism, cresc simțitor.

Capacitatea respiratorie a plămînilor crește și ea mult. Cantitatea de aer care trece prin plămîni este de 8 litri pe minut în repaus. În activitate, această cantitate crește la 100-120 litri pe minut.

Conținutul de glucoză din sânge este mai stabil la persoanele antrenate fizic; activitatea rinichilor este mai bună și eliminările substanțelor rezultate din arderile din organism se produc la timp. Persoanele care practică sportul se îmbolnăvesc mai rar, iar atunci cînd se îmbolnăvesc suportă mai ușor boala.

În concluzie: sportul și educația fizică nu numai că dezvoltă sistemul muscular, dar au o acțiune favorabilă asupra funcțiilor tuturor organelor, contribuind astfel la ținerea sănătății și tinereții organismului.

Dr. Silviu GHEREA

1, 2 SAU 37
(Răspunsuri la întrebările din pag. 20)

I-1; II-3; III-3; IV-2
(leua înseamnă leu); V-2
(razele beta pot străbate o placă de aluminiu de 7 cm grosime); VI-3; VII-1;
VIII-3 (în anul 1852).

3

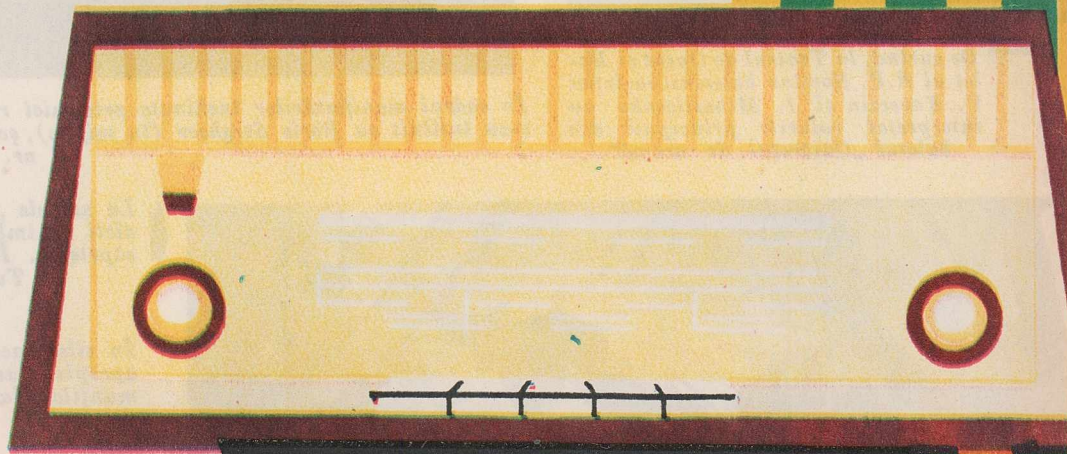
Ansamblul de toamnă

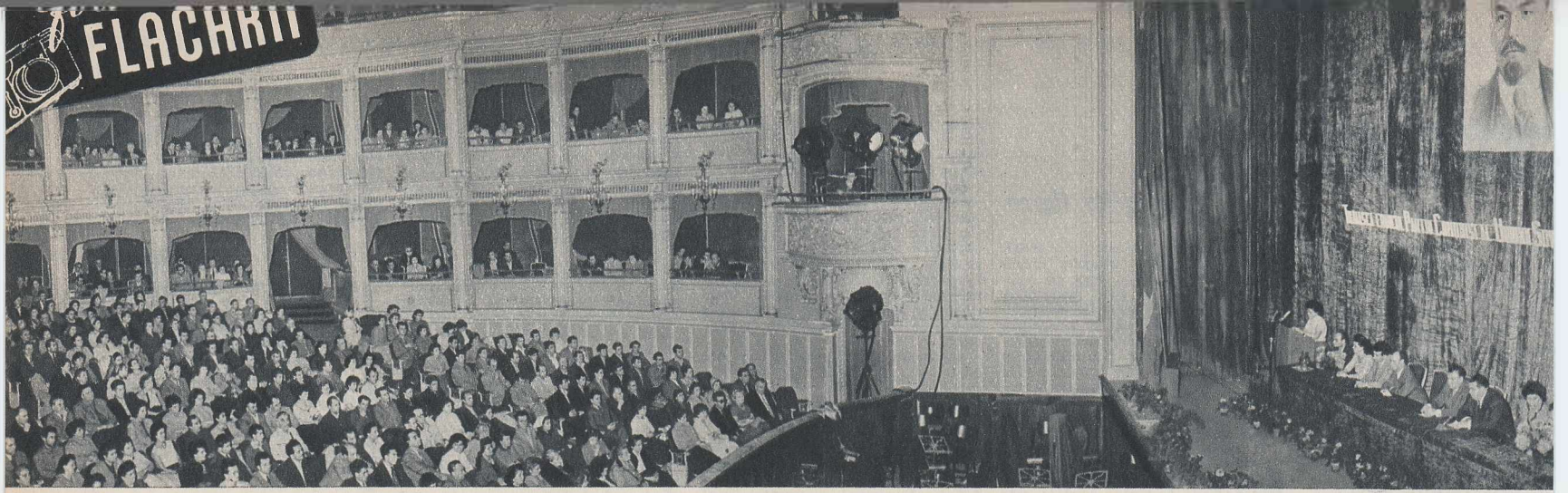
ținută confortabilă pentru anotimpul rece constituie ansamblul rochie și mantou sau comoda de stofă purtată cu o bluză mai plină din jersey sau lenaj. La cererea unor cititoare, prezentăm câteva modele de toamnă din colecția noastră de confecții și tricotațe-București. Clasic și adaptabil la orice siluetă, acest model de stofă verde (foto 1) e compus dintr-un top și o fustă asortată, care se poartă cu o cămașă din cașmir imprimat cu desen turcesc. Eleganță sobră caracterizează acest ansamblu (2) format dintr-o rochie de stofă pepit cu linia foarte simplă, însoțită de un mantou negru de stofă, dublat cu același pepit din care e confecționată și rochia. Linia mantoului e dreaptă, cu oca largă, chimono, și are un guler șal din stofă pepit.

Pentru tinerele femei a căror activitate este de mai multă mișcare în aer liber, recomandăm acest ansamblu din tuid în carouri (foto 3), ușor și jachetă dreaptă încheiată lateral, care poate purta cu și fără cordon. E răscoită simplu în t, lăsînd să apară gulerul din tricot gros albastru de jersey negru. Pe cap, o bonetă din tricot negru, asortat cu gulerul.

fantezia

GEL MAI BUN APARAT DE RADIO PRODUS DE UZINELE
Electronica

Lucrările Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. sînt urmărite cu deosebit interes în întreaga țară. numeroase mitinguri, adunări și convorbiri, oamenii muncii salută cu însuflețire Congresul constructor comunismului. În fotografie: un aspect de la mitingul oamenilor muncii din raionul „V. I. Lenin”, închinat lucrărilor celui de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S.

De curînd, la Teatrul de Operă și Balet al R.P. Romîne balerînii sovietici V. Kaverzin și I. Mihailicenko au interpretat rolurile principale din baletul „Călărețul de aramă”.

În cadrul manifestărilor închinat prieteniei romîno-sovietice, oamenii muncii de la uzinele „23 August” s-au întîlnit cu Boris Sergheev (în mijloc), șeful unei brigăzi de muncă comunistă de la Uzina de rulme nr. 1 din Moscova.

La uzinele „Grivița roșie”-București, îndeplinirea planului la toți dicio și îmbunătățirea calității produselor continuă să fie sarcini căpetenie. În fotografie: muncitorii fruntași Teuceanu Tudor, Ion Tudor și Hendrea Gheorghe, de la sectorul cazangerie.

În zilele acestea de toamnă s-a făcut simțit suflul rece al iernii ce apropie. Excursioniștii au și întîlnit hlamida albă a zăpezii în ini munților. Iată un grup de muncitori de la întreprinderea „Flacăra roșă” făcînd cunoștință cu prima zăpadă, în Bucegi.

DOMNIA OAMENILOR

de Florica ȘELMARU

Cu ani în urmă, într-una din primele delegații sovietice venite în țara noastră se afla și un comsomolist de vreo 16-17 ani, cu timidități grațioase de fetiță, dar cu o curiozitate atentă și mobilă de cercetător științific. Într-o bună zi, curiozitatea învingând timiditățile, s-a adresat însoțitoarei delegației: „Vă rog, tovarășă, vă rog mult, arătați-mi un capitalist în carne și oase!” Ca și când ar fi cerut să vadă un dinosaur viu. Cererea l-a putut fi satisfăcută fără greutate (era înalțe de naționalizare).

Acum câteva luni, am auzit pe băiețașul de 10 ani al unui diplomat român care se pregătea să plece în Occident: „Tăticule, ai să-mi arăți un capitalist, îmi promiți?” Și pentru el capitalistul este o vietate aparținând unei alte epoci, unei alte lumi, pe care nu le-a cunoscut.

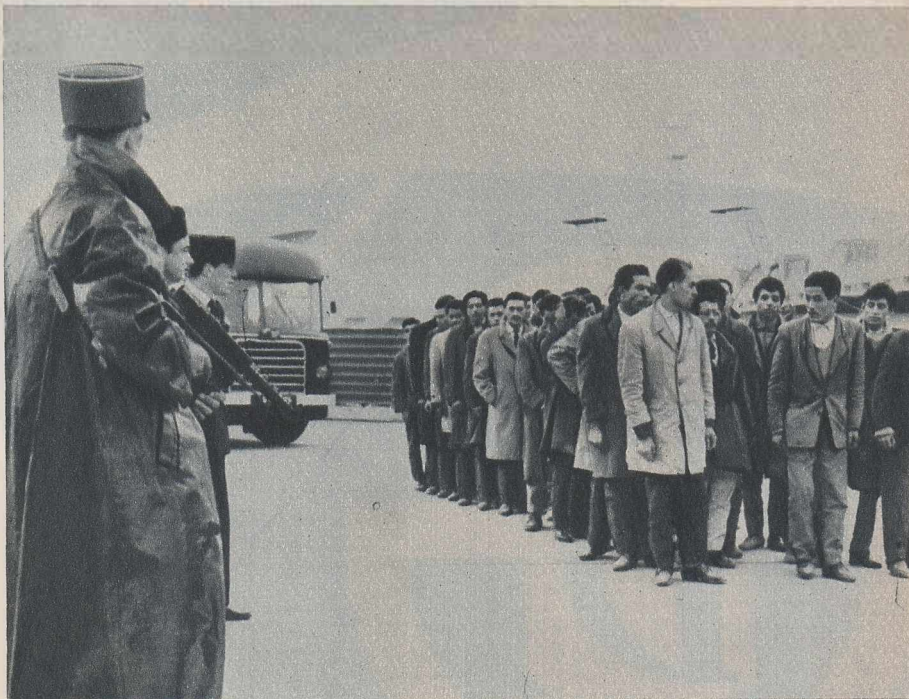
Între cele două momente au trecut cam 15 ani. Le-am alăturat pentru că oglindesc nu numai drumul parcurs în acest timp de țara noastră, dar și dinamica înaintare a socialismului în lume. Pe o largă parte a globului crește azi o generație, în ale cărei amintiri capitolul „capitalism” nu va exista. 15 ani e puțin, pe scara măsurilor de timp cu care, tradițional, opera istoria. Dar și ritmurile istoriei s-au schimbat. Nu a trecut nici jumătate de veac de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, nu a trecut nici 20 de ani de când celelalte țări ale lagărului socialist au pornit la rîndul lor pe drumul deschis de salvele „Aurorei”, și sistemul socialist mondial a devenit factorul hotărâtor al dezvoltării societății omenești. Iar lumea capitalistă, lumea imperialismului orgolios care socotea că va stăpîni fără sfîrșit continente și mări și popoare, este, istoricește vorbind, în defensivă. În defensivă furioasă, feroce, primejdioasă pentru pacea lumii — dar în defensivă. Imperialiștii, arăta tovarășul Hrușciov în Raportul de activitate al C.C. la al XXII-lea Congres al P.C.U.S., „se comportă întocmai ca un bătrîn neputincios și lacom, sleit de puteri, cu posibilități fizice slăbite, dar care își păstrează dorințele nesățioase”.

Acestei prezențe respingătoare istoria îi opune pe aceea a unei tinereți radoase și dinamice, care transformă pămîntul, explorează cerul, gospodărește cu înțelept și competent entuziasm victorului. Capitalismul nu mai poate oferi omenirii decât acel mod de viață pe care oficiile sale de publicitate îl numesc al „liberei inițiative”, dar care în fapt ucide libertatea, ucide inițiativa și promovează ca temelie al relațiilor între oameni și între state legea junglei (o lege a junglei revăzută și completată la nivelul tehnicii moderne). Comunismul reprezintă perspectiva unei societăți în care oamenii vor ocupa poziții egale între ele, în care munca unuia o va continua și completa pe a celuilalt, în care personalitatea umană se va dezvolta larg și multilateral.

Această societate e cea de mîine — iar între azi și mîine nu sînt pereți despărțitori. Comsomolistul care cu ani în urmă ruga să i se arate „un capitalist în carne și oase” poate fi azi inginer sau medic, muncitor inovator sau artist, un constructor al comunismului. Peste 10 ani, băiețașul bucureștean care azi nu mai are de unde și cum arată un capitalist va fi la rîndul lui un transformator al lumii. Și, între timp, vor fi apărut pe alte meridiane, pe alte paralele, copii care vor exclama, curioși: un capitalist — ce chip o fi avînd?! Ca și când ar cere să vadă un dinosaur viu.

Dar epoca dinosaurilor a trecut. Azi, pe pămînt — și dincolo de marginile lui — se statornicește cu adevărat domnia oamenilor.

După represuniile stergoase împotriva algerienilor din Franța, autoritățile franceze au trecut acum la trimiterea forțată a acestora în Algeria. În fotografie: grupuri-grupuri de algerieni sînt imbarcați în avioane pe aeroportul Orly din Paris.

Una din numeroasele acțiuni organizate de partizanii păcii din Belgia a constituit-o recenta anchetă prin care oamenii simpli s-au pronunțat împotriva prezenței trupelor vest-germane în Belgia. În fotografie: la porțile uzinei Cockerill-Ougre muncitorii depun chestionarele completate.

Mai mult de 1.000 de mineri din diferite regiuni ale Japoniei au participat la marsul împotriva șomajului și mizeriei, împotriva proiectului de lege ultrareacționar „cu privire la interdicerea violențelor politice”. În fotografie: demonstrații pe străzile orașului Tokio.

Fotocronica FLACĂRII

Fuga de „miracolul economic” al lui Adenauer continuă. Fotografia înfățișează un grup de cetățeni vest-germani trecînd în R. D. Germană prin punctul de primire Barby pe Elba.

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistă

REDACTIA: București, Piața Ștefăni. Căsuța poștală 3307, of. 33. Tel. 17.60.10. Int. 1744.

COPERTA NOASTRĂ: LA AL III-LEA PAVILION DE MOSTRE. Fotografie de E. IAROVICI

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTHEȘCU.

ABONAMENTE: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Ștefăni „I. V. Stalin”.

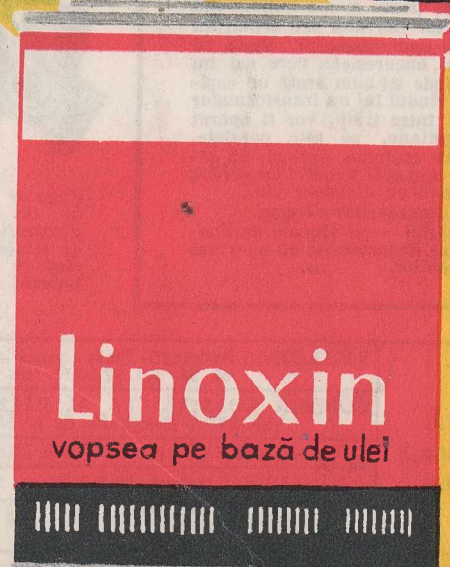
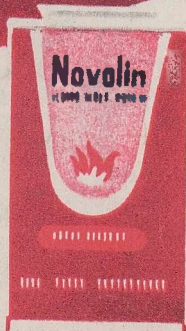
PREȚUL REVISTEI 2 LEI

VOPSIȚI

*cu produsele
de calitate*

inol
ideal
Hexol
Novolin
Linouxin

produse c